

Idas Tētis

Mēs

un

Pasaules

Čoča

dzeja/proza

Rīga, 2017

grāmata katram, kas negrib dzīvot vārdā

grāmata mums, kas sevi neuzsāk

grāmata kā pasaule, kas gaida ciemiņus

grāmata tev - prieks iepazīties

Labdien, acis, smadzenes, ligzdas

lasu dzeju, kopīga visai cilvēcei
sevi meklēju vārdos, sevi jautrinu ceļā
šī grāmata ir mans mēģinājums pabeigt mūsu nozīmes mīklu
tikai tagad..... ņēmu mūs ārā no vārda, brīvi

Dzejnieki, neraudiet
savos burbulīšos
kā cietumnieki
dzirdējām jau visu, ko jūs tādi varat pateikt
sūdzības maigā balsī
kur elpai nav elpas
uz asarām
dancojiet samulsuši
ar pātagām
ēst gribas
maršējiet veikalā
savā galvā
pirmie rindā jūs lūdzat atlaidi
ar pilno muti
nepārtraukti

Dzejniek, pasaki man brīvas ziņas !
izņem mani ārā
dod visuma konfekti beigt draugam

kādā darba vakarā

vārdi kā ūdenskritums tek no mutes uz tevi Dzīve
kaila – visi tevi zina
slapja – visus mīl
mēslus tavā sirdī rakstām izlec puķes tavā smaidā
Galva – glāze piepildīta ar kosmosu
dzeru to aprakstu efektu

Smadzenīgi putni nekad

aug pelēcīgi-rozīgas pārles
no zemes
smadzenes -
debesīm
lido elektriskie putni -
mēģina pacelt šo pudingu visumā
ar pūlēm pilni mākoņi -
saknes neļauj smadzpamest ligzdu
nabadziņi putniņi apdīrsās

tā bērniņš nekad nemainās

Tauta meklē naudu
baudu grib pasaules skatuvē
atrast priekš savas galvas
dziļākie mērķi izgāja ārā no rīta, kanalizācijā
cilvēka svars vien staigā, ar sevi rada gravitāciju
neskatās kas ārpus; un nesabarot nevienu
sabojašs fočējas uz apglabātas nācijas
Senas ainavas vārdi
uz vienatnes apstātas acis
simtie sabati pa pilsētu, apmaldījās mīlestībā
viņa stāv gaismā, muzejā, aktuālā gaisā
šūnas bērni skatās uz savu dzemdi
daži vemj, bet citi taisa brokastis
lai sāktu vēlreiz

mīlestība, tava vaina, ka tu nevari būt cita
mīlestība, mana vaina, - tikai tādu tevi zinu
mēs esam vainīgi jau ilgi
iznirt...

Ziemas maiņa

Uz šo nakti mēs atdalījāties.
Aizveda mūs prom, pa lietām, kas nav svarīgākas par mums abiem.
Vai, cik viskozi, cik bēdīgi tas ir.
Es izgāju salā, galva nolaista. Velku kājas, acis asfaltā.
Tu esi logā, uz stikla tava seja - sūti man sirdi, es tev savu.
Vai, cik skumji būs bez mums, tagad, debesu pilsētā.

Bez Tevis

Bez tevis man nav dienas,
un nav arī nakts.
Ainava pilna ar slazdiem. apguļos nedzīvs
kur cilvēku sejas ir pienaglotas pie grīdas.
Acis – Rokas
bez tevis man nav brīvības
nevaru nelasīt žurnālu;
tikai laika čības paies –
būsim kopā

Pusīte

Es ļoti ilgojos pēc tevis, pusīte.
Es gulēšu. Guli, pusīte. Aplaudē.
rīt, vakarā mēs tiksimies, es uzsildīšu sviestmaīžu tēju,
maziņa lācīte, kupla āda, ziedlapiņā atpūšas ar mani..
ar labu nakti, dod skūpstu, mazā,
es tevi mīlu, ļoti ļoti gribu būt.
Man skumji, zinu beigsies mūsu pāris, kad miršana iznāks no dušas
maziņš tu Diņčuks mans
mīlestība iznirst pati
pa drusku dzīve ies, tik drusku
mēs gultā būsim ilgu laiku pirms
un nepalaidīsim nāves detaļas
es tevi ļoti ļoti ļoti ļoti mīlu, ļoti ilgojos, ļoti gribu

Herbe Panks

Tavu vārdu varianti – dzirdēju tos, zinu to sirdi
kas dzīvo, lai pabeigtos
Tu lasi par ilgu, "dzejnieks",
pēc tevis vēl citi – beidz jau atkārtoties!
beidz jau beigt, citi arī grib

Skapis

Stāv skapis skatuvē un runā dzeju par eksistenci.
Ko tu man vari paradīt, ko pateikt?!
Kādas drēbes tev tur iekšā ir,
krāsu kombinācijas un aksesuāri?
Man apnika apģērbi!
Moderna mode tur tev uz vecas stīgas, skan,
izplaujas garlaicīgi, velkas kā līķis
manās ausīs lido tavi sirmie putni.
Sagatavoju uguni, klibo šeit.
Jā, malacis,
tagad
lec

gara un laicīga dzeja

skumja seja uz skumjas lietas
pelēkie vārdi uz pelēkas dienas
impotentā doma uz impotentām rokām
gudra pierē uz gudras skudras čīkstēšanas

iedomīga mele uz iedomīgas dzīves
apģērbtās tiesības uz kailas patiesības
runīga mode uz klusas bezgaumības lodes
garlaicīga dzeja uz garlaicīgas laiku mijas

Debess

debess, es tevi smēķēju, 12 reizes dienā
tik skaista dažāda dūmos esi
mainīgajos krūmos apģērbts tavš zilais kailums
tas skūpstas manas domas

tu stāvi ar ceļgaliem uz manas mēles
es iešu, kamēr tevī nebūs
tad paliksi viena, un raudāsi
lai turpinātos tava cigarete

ar mātes izelpu
parādījos šeit
kā burbulis lidoju uz priekšu
kamēr mana dzīve sprāgs
nebūs viņas
mūzika turpināsies, moderna
pilsētas baznīcās

Piedzimis Skatīdams Elpodams Spēlēdams
Skraidīdams Klausīdams Sēdēdams Skolodams
Atkārtodams Imitēdams Pēkšņodams Trāpīdams
Personādams Egoistēdams Vientulīdams Ilgturēdams
Uzzinādams Spoguļodams Pasaulīdams Eksistencīdams
Nirvanadams Vienodams Pastaigājodams Patusejodams
Padzerdams Stilodams Cerēdams un Satīkdams Mīlēstībams!
Ģimenēbams Vairojams Kopēdams Audzinādams
Barodams Pricādāmieš Strādādams Mandrodams
Selfijodams Laimijodams un Gūstekņodams
Nakošais kandidāts uz Nāvētidams
tagad Saprazdams, ka neesmu Cilvēkadams
drīz viņš Mirstidams Tagadams

Meitendzeja

Dzeja ir meitene, es viņu gļaudu
manai meitenei ir 9 gadi mīlējami
katru viņas dienu uzpildu ar sēklām
mācu runāt un strādāt ar lūpām
lai vārdi gūtu brīvību
savu mazo dzejnieci es aizdedzināju galvaspilsētas laukumā
par mūsu intīmo dzīvi visi uzzināja
bet nepakustināja pat ausi
lai sadzirdētu svēto bēgšanu
ko spoži dziedot kaila dzeja nes uz priekšu
esmu dzejas iekšienē
sirds un galda teniss
man apļo glezna
kur meitene ir vienmēr cietumā
un danco vienmērīgi
un apguļoties nagus kod
runājot par nāvi, par Sauli, par mani.

mīl ēst

man prieks kad tu strādā
ar tevi varu visur aizbraukt!
stāvi nekustīga zem kosmosa
pa logu redzu un skumstu –
salauzta mana mīla
novecoja uz vakaru
naktī sprāga nomira

Vecais sunītis uz dīvāna apgūlās
skatās uz sevi ekrānā
domā par to, ko tas rada
ne vairāk, diemžēl
vecs ir tomēr

Patriots

tu esi savu ierobežojumu poliglots
tu esi savas uzlīmes siena, individuāla nācija
tu esi virtuve, kur gatavojās ēdiens karam
patriotisma šķēres pa žokli brīvībai
gaļas gabali apkārt lido
tev tas patīk, tikai tev, aprobežots
tikai ar kādu indi tu dod sevi *pārējiem*
esi putns, dzīvo kapos
agresīvi redzi citādu vāku
patriots, tu esi mīts
pasaules patriots ir kazlēns
tev pieder gara mēle, par taisnību tā melo
tev pieder pagātne, kura ir vēl dzīva tagad
ar to tu bojā nākotni, ar to tu iesi bojā
jebkā patriots, tu esi garlaicīga glezna, atrofija
privāts mezglis un masturbants
es tevi lieku ugunī
es tevi negribu
lohs

Kapitālais joks

Rodas bērniņi un plūst uz maniem kartupeļiem-*free*.
esmu kapitālistiskais bads, tavu vecāku guļamistabā
tavā bērnudārzā, esmu tavas nākotnes ēna.
Mani naudas karavīri uzbrūk kā naglas tev rokās.
Ceru, ka tu aizmirsīsi mani pirms savas nāves
jo es varu iebāzties tavā kapā, un tur skaitīt naudu
dēļ kuras tu nomiri, nedabūjot nemaz.
Esmu inde tavās asinīs, izvadi mani, kamēr vari,
esmu pārēdies un tāpēc maigs.

Ekrāns

ilgi, ilgi, ilgi, ilgi, ilgi,
daudz, daudz, daudz, daudz, daudz,
skatos tevī, ekrāns

Mumificēta dzīve
Moderna aplama vide
Objektīva upuri
Iemūrēti
Dziļa nieze
Akla glezna

kopaesamvārdusnesampaklausīgizirdamvecopriecīgobetniecīgo
laižšanuvalodasizvarošanu
laižamsavacilvēciņaskatuuzklusēšanuuzindividuālosapūšanu
sēžam tur, kursākamskrietnavnevienakasarpaceikt -
"Viss, jaupietiekrunātprātāfaunātaisāmevolūcijunomammas!"
betturpinās šīpasaulesglezna
unvisi sēžtur iekšāunmiers
apgērbtigaida Ne!, nekonegaida, nedaranevar,
nezinnekasnavvajadzīgs šiemlaimīgiemcilvēciņa cietumniekiem.
Skaties kāsmaida....jūti kasirpaslēpts iekšā!! ?

Vai dzirdi mani, Pasaule
dieva gabals
ejam, tev vajag
tu padaudz brezē
ar to savu būtni
ej pie manis
sunīte
sadziedēšu rētas
zem katra soļa tev

Galvas sētnieks

Galvas pilsēta ir veca
atkritumi uz pleciem
ielas nedod ceļu bremzējās satiksme
uz krustojumiem kari
domas peld starp līķiem
sitas ar pauriem
debesis ir zemākas par penthausiem
karājas kā nosūdžētais klauns
oranži brūns un traks

ierobežota pilsēta sevī stagnē
uz gigantiskā falla sēž karalis
un onanē neziņu tiešraidē
skatītāji savos kapos taisa pusdienas no mēlēm
dalās ar acu vēzi
ēst es estnieks esmu ēst esi mēsis es ēdu edmundardoniusu
sētnieks nenāks uz darbu
nav jēgas no dzejas vai reformām
iestādu bumbu galvas sirdī
trīs, divi, viens

fbsls0^\$(*#)@_?@>MNBID{!

kas ir mainījies pa gadiem
nekas
joprojām zvejojām mēs sapratni un baudu
tie paši vārdi, alkohols
tās pašas pasaules aiz sejām
un tikšanas tik retas, zibenīgas
atstāj mākoņus uz zemes... un turbulenci

Kailums

kailums ir nelegāls bomzis
izmiris, pa ielām staigā tērpos
kultūra tam savainoja acis, dvēselmaidu
nosauca to par pretlikumīgo maitu
bērni staigā apģērbti melos un sajukumā
gribu stāvēt kails pie Brīvības pieminekļa!
gribu taisnīgumu ikdienā
stāvu, un brīnās visi
stāv, kad policisti mani sit
vecāki spiež bruņukreklus bērniem
tik un tā attīstītās mentāla adata
kailo Dzīvi mazgāju, daudz ir pielipis
viņa man vakar teica, ka ļoti grib, ziepes

stāvu te, kails, cenšos būt
no iekšienes kutinu mūs
zvejoju un ņemu ārā
k

Griba

(vēlēšanās)

visu, ko gribēsi – es došu,
meitene ar zaļām acīm
brauksim uz Indiju, aizkrāšosim velnu
mīlēsimes kalna virsotnē
un ar lietu pabarosim ziedus pilsētā
pat tur, kur daba dzied kā svece pagrabā -
es tavu gribu radīšu

Uzmanību, grāmata satur patiesību!

Šodien diena
tev nav spēka dzīvot
nav neviena, kas var tevi pacelt.
Kas tev kaiš? Par ko tu klusē mājās?
Kāpēc esi miegā?
Met to nost, jo tevi vajag ļoti.

Dzīve drīz paies
nu ko tu stāvi
ko tu smaidi
dari, dari, dari!
Diena drīz beigsies
kailums drīz klusēs
spēks drīz gulēs
dari, dari, dariiiiiiii!

O, man patīk!
tava vēlēšanās beidzot sit mani
skaistulis, neapstājies
Nekad vairs nebeidzies!

Vakariņas manā cilvēciņā

vakariņas manā cilvēciņā,
Dzīves galvaspilsētā;
viesistabā lieli logi,
laižu Pasauli savu cilvēciņu apciemot

tēja uz galda, vīns, asins plaušās
sarunas starp monumentiem
gāžas no matu galiem, sapņos vemj nonsensssu
tālajā pļavā skrien trusīši caur rasu.
Tajā laikā... lapas uz kleitas,
meitene pie sienas,
sēd, aukstās bulciņas ēdot.
Viss ir manekenā.
Bija.

Lelle

Tikai tu, mana salda lelle
tikai es tevi varu vest no elles
tu izgāji ārā, pilnīgi kaila
brīva un tīra, bez modeles galvā
pa ceļam iet lelles un kliež uz tevi
tev nav vietas viņu vārdu cietumā

tu paej tālāk uz centrālo parku
pieminekli skatās pa sāniem kā sargi
piegāji pie bērna un saki viņam ausī
uzreiz! atkailināji
citi aiz viņa, veci vecāki taisa pašnāvību

tu mierīga sēž pie strūklakas ēdot
diena ir skaista bez pagātnes elpas -
es spēlējos, jo leļļu karaliste ir tikai spēle

šodien man ir skumji
dzīvot starp mākslu –
dziesmas par mīlestību neko vairs nedod
mēģināšu tumsu
jo gaismai visa nauda

šodien man ir skumji, esam iemūrēti
pa vidu vārti un tikai daži staigā
klusējam par nāvi, klusējam par sevi
klusējam par visu un skumstam slinki

Ēdamgalds

cilvēki sēž pie galdiem un ēd patiesību
labāk lai patiesība viņus apēd
pārāk daudz to sliņķu, tusējas bez idejas
kādreiz mobila tauta – pa mobiliem tagad slēpjas
kādreiz varens vēlējums – tagad sevi nemīl
vientulīga patiesība kā bomzis staigā starp cilvēkiem
neviens viņai atdoties grib

jau pietrūkst elpas
pirms miršanas aukstā naktī tā izvemjas uz trotuāra

kādreiz piedzimām
tagad dzimām katru gadu
vienmēr jauni, brīvi, paredzam nāvi

kad Saule mirst, un atpūtās
sanācām kopā tumšā brīdī
kvēlot, mīlēties
dzemdēt dzimteni

Ģimenei

ģimene ir mana dzimtene
deg kā svece, mana mīļā
kvēlo Ziemassvētku vakars mūsu dvēselēs
beigās sākās spīdošais brīdis
turpinās, nesteidzās
debess ir pārpildīts ar mūsu ģimjiem

vajadzīga atpūta
sailgojos jau pēc tā
izgulēties! šodien saku
būšu jauns, un tur kur vajag

sasalusi meitene uz manas ādas
es daru visu, bet nav, nesanāk
negribas
kārtēja viņa – apsēdās kā muša uz cukuriņa
sakrustojām snuķus
bet es kritu pārdomās
kad satikšu savu sievu

paņem mani aiz sirds, un dari ko vajag
esmu tavs bez liekas kautrēšanās
līdz vissgalam;
vārdi – puķes aug no galvas
mirgo uz tālajiem acīm
nāc
ņem mani

GK

Dzeja – gaisa kuģis uz nezināmo
visi ir klāt, šķidrums maisi ar dažādām garšām
Klusē Klausās Runā Lido Maisās
piedzīvo ceramo - dzeja zoodārzā
pa drusciņām sāk uzzināt *mūs*, lasītāj

Meitene

Mainies, meitene!
Nē, nemainies.
Es gribu tevi uzzīmēt,
lai visi tevi redzētu tādu, neaptveramu.
Uz acīm tetovējums -
Tu esi mana sieva!
Baltais zieds uz rozā spilvena.

Jaunās dzīves meitenīte
ziemā atnāca pa pastu
Kopā mēs jau divus gadus
uz silta mākonīņa

Darbs

Darbs mums traucē nodarboties ar mīlestību.
Ciešam, kad skūpstāmies pēdējo reizi.
Retas dienas pa retiem ceļiem,
bet vajadzīga blakus
tikai tu.
Starp lūpām dāvināsim mazas elpas
Dzīvei,
kas onanē uz mums.

Mīlu mīlēt mīlestību, bet viņa nevarēs mani mīlēt vairāk par sevi,
tāpēc es lieku to autopilotā, un eju pie tevis, mīļa sieva.

uz ādas tavas apmetos
kā pļavā – kaifoju
īss ir mūžs, bet tikai te es gribu būt
zem tava deguntiņa
atstāt visu

stāvam veci pirms nāves –
gaida mūsu pēdējo dziesmu
bet mēs aizmirstam kā dziedāt
un notiek nekas
viss pazūd

ķeru šo dienu
šo krāsaino pastaigu
tavu mēli
pirkstiņus mazus manus
vienīga meitene jauna zinoša
cēlāmiem kā komēta
pāri kokiem
salutējam pasaulei
starp suņiem ziedam
visur
nomirsim nevaru nomierināties
kritām uz zemi
piliens rokā

Oļegs un Diāna

Oļegs un Diāna – tikai tagad, tikai kopā,
nekas nevienā brīdī nevarēs tos pārvarēt
Oļegs un Diāna – maigie mākoņi uz viņu sejām
bērni šūpojās uz smaidiem
bet uz skūpstiem zvaigznes zied
Oļegs un Diāna – sēž parastajā Dzīvē
pie parastās mājības
un ar dziļiem jokiem skumjas tracina!
Oļegs un Diāna – tie ir tikai vārdi
meitenzēns mīlējās un svīst
iestrēgts galaktikās pagalmā sāp pakausis

Oļegs un Diāna – viņa nomira nesen, 25 gadi, palika bērns - 4 mēneši, radinieki
apkārt palīdz, bet es gribu tikai savu mīļo sievu, pārējie – lai pazūd!,
nē, tā jau nevar

Ciemos notiek mazohisms

Tas pats bija jau te. Pūces sniegavīrs atbrauca pie peļķes. Zvana zieds kā bērniņa šūna ganīt ābolus gāja. Lasījumu tu krietni biezi brokastu pa nakti, vai būs teicams čemodāns, kur reti vainagi zāģē. Kam? Esi tu sirma vārda zeķe. Mēs vadām garu hēlija ledusskapī pasaku, tas drīzāk nav temperamenta bads gar olbalto vizu. Punkski turam duksi baika zarna vilina. Beidz sānos jau tiešām muldēt acu stāsītājs nāvējoši karte kuili vēderī taisīdami dziesmas maiņu. Mīlestību nemaz bija nav lūpās gaismiņā pretojas tu domu klusi tēja kājas kopā. Iela redzēji runāju upuris es viņš ne brauc iekšā lasa mitrojot plauktu pasaules ābols kafe, aiz tā mīti mucas runa eiro nekad gribu ir būtiski pele ārā aug. Brutāls pagaidām netīrs zemisks vārds nosmērēts uz būtni nost slima jūti atkarība šeit sajaukta nedrīkst mīlēties nost redzi iedurt tālāk. Šī lieta neapstājās. Vel vai nezinu kā apstāt viņuļā. Ir tas absurdi velosipēds iztēlojas profanācijas slikti saka radot vaina gar lēju eksotiski, patīk peld biedrošanas elpošana ārējā grēka gaisa interesants stulbumi skolā audzina audzēju aizvērtu brīvību pasaukt mutē, galvā sēdi tu bez proklamē, ko redz visi tu malās projektē noiet prom. Nepastāv absurdi man jūs, atkal kad saldējums pūš, izcils ceļš ar mēlēm diktējot pēdu sabiedrība kā nolamāt jauns guļ zūds terminē suni miza tava, kopā loka maģiju priekš kam tas viss, lai zina cilvēciskais putns viņš tevi nesaņems bez gāze noskaņo. Kārtība. Zoda motīvi sapnis virziens valde pūkā neuzmanīgi paklūp. Lasi panda ko tālāk kam vajag salveti. Mākoņa zaļa stikla vanna skūpstīties atļauja māte, kas mirusi māca putru maisīt bērni raibi basto pa senčiem bija turētājs brokastis bremzē. Runa taisās putrā gūt slēdzi. Satricināt sagraut miru labā. Absolūti ticu idiots ja? Oēčzjmoz kšūn jz uetid pnēš bvāīb psihoanalīze jceztū šēēču nke sdnīp cpālā. Ēnsa opbēš saaisuzsnāļ. Īdēja nozīme vērtības purvs, kurienes no idealizējās drupas vērtības kustīgas aplī. Atrisināt to tu vari. Ticējums dzīvē kartonā veidojumā prātā kamerā sukā pēdu krūtīs izspiež tevi. Vai kāduska vienreizējā dzīvuška te smērējas uz manām rociņu taciņam. Nerunāsīmka ter bezgališka. Ne ticu vienai atstājot bez beigām muzeju visus prom pa vaigiem.saprati gan sakaru.mazā himna.

Sērija

1

cilvēciņa balss, vientuļš, vēsā naktī
atvēra savas lūpas kā rokas uz krusta
kā putniņš cauri vēsturei lido prom
cenšas, sitās un krīt, vēlreiz mēģina
skan ritmiskā mūzika, iekšā
cilvēciņa dzīve, it kā bezjēdzīga
it kā tās nemaz nebija
nolika mani uz papīra

2

Kāpēc mums ir dažādi viedokļi!?
Man tas ir apnicis, dzirdi!
ko no visām pusēm muld
tie pazaudētie šāvieni, vienaldzīgie kazlēni
kalnus bāž galvā, jau sprāgst tā
no visuma uz kociņa mēle mokās
man orgīja galvā nedod pateikt tieši āboliņā
faktu, pie kurā skrienam kopā

3

Pēdējā doma, vai eksistē tāda (?),
kur būt, kur to sagrābt
palikušo dzejoli -
soļo dziļi pēdējā cočā,
iznāc pēdējā vasarā, pabeidz Pasauli,
šo uzpūsto vakaru līdz griestiem draisku
izmet uz ielām, atvadies no vecenes

domāju un runāju, un domāju, un dzeru,
visu izdzeršu līdz pēdējai domai
atdošu bērniem

4

tavu vēderu ēdu
pirkstiņus un ēnu
krāsoju uzgaļus
sūtu tev sveicienus

starp jumtu pēdām
tālajām zemēm
mīlestība rikšo
atnāca tikko

Vārdu bērns

Ko tu man saki tādu?
Rudo zoli uz sejas uzstādīja vārdu demokrātiskā skriešana pa
bāriem raibiem nagiem karogs uz pupas kritizē vēja maizi
brauktuvē

Vārdu okeāns nigerokosmoss
un ko no tā mēs gribam paņemt?
Nē, jānē, nerkatīns, karliks, zītma
bet protams, sevi gribam!!!
Zvejojam mūs no cilvēmajas, vai ne?
Tumba, pum, bebēka.

Post-roks ir garlaicīgāka mūzika
kā apdrošināts autisms.
Mana Mūza grib gulēt, kad dzird šo upi.
Šūpo galvu tikai tie, kuriem nav varenības
peld pa straumi tikai tukši, tikai mākslas atkritumi.

post-cilvēciskums man patīk
tas nerunā par bezdibeni

Mūs te nav

Manis te nav. Vārds ir mans apģērbs, mans kuģis, mana bulta. Maz ko varam, ja saucam sevi ar vārdu - tas ir tikai mūsu kājas, mūsu bērns, mūsu meistarīgs vergs, zirgs vai lesbi. Šī Pasaule nav mūsu portrets, šī Pasaule ir vieta, uz kuriem sūtām glābšanas dienestu, - dot būtnei jēgu; vārdi peld un materializējās, daudzi pa ceļam nonāc radioaktīvās peļķēs, cilvēki karo ar sevi, un mūsu vārdus nedzird, klausās vēzi galviņā slinkas skumjas, ņem ieročus un besījās, kliedz vārdu/naudu, slikti nogalina brāļus, vairojas. Es zini. Mūs te nav, ekrānā, bet nevaram to neskatīties, jo notiek tas, kam vajadzētu runāt prātīgi, bet negrib, - vajag vārdus atbrīvot ģenitālijas, - tie silda kā Saule, runā, mēs sitam cauri! Mūs te nav, vārdi ir mūsu bulta, viss Viss var darīt visu, ko vajag pateikt.

mainiet mani, vārdi
no pārējā mainiet
lai jūsu plūsmā es būtu skaidri saskatāms
cits, īsts
jā, *mēs* esam
vārdu modes vidū
spilgti
laužam burtiem kaklus

Viens aiz otra
pazūd cilvēčiņi
bija kādreiz tāds un tāds
nodzīvoja savu gabalu
palēkāja pa akmeņiem un sejām
un nav vairs
it kā nebija nemaz
jā, viņš bija labs, runāja foini
vēsturi cienīja un tajā arī palika
vienā aiz otras

Satori

Satori, sukā savu sūda strūklaku!

Jā, smaida un svilpo šī sena suga, sūdīgs sētnieks, -
sēnes sūkā straujāk, tev saku - sāpīgāk sapratīsi savu sūdu!
Simpātiska slaida sieviete seklu sukā slimus no 'Satori' somas.
Uz spilvena sēž sterilizēts Satori, savā sirmā salā, sem Saules,
sūta simts sveicinājumus, sīks, satraukts no sava sūdīguma svara,
sagaida seksuālo stūrgalvību, savā slapjumā sadistiski spīd,
sit sev pa sienam, sola apsolīt superīgumu, skumjš, sedatīvs,
spalvains, samaisīts sāpīgumā, simboliski salauzts,
sargā savu skapi ar skarbiem skābumiem.
Saki, Satori, saki, savu sfērisko un salīgo suņa sirdi,
skopi sacerēto sataisījumu, kā sencis skaiti savas stundas,
sadzeries spainī, stilīgs smiltis, slauki skolas sāpes;
secinājums, Satori - sūda skūpstītājs.

vārdi pavelk muti
aiz domas āķa
plēš seju mērķa nesējs
patiesības laivā

Sveša māte
sveša mute
sveša minūte
- nav tādu!

indīgas vijoles karājas vannā
pirkstiņi lēkā pa apaļo vēderu
actīnas izurbj spogulī izeju
vārdi sauc pirdošu ķermeni pāri robežai

Būs?

Mani sauc Edgars
skatos uz sievieti
es viņu mīlu
bet nevaru pateikt
Gaida gaida un gaida Vīta
kad uzaicināšu uz randiņu
gaida manas rokas bez jokiem
tiešas, maigas

paiet laiks un mainās koki
mēs esam draugi
apkārt mīlestībai kā spoki

skatos iemīlējos ērti elpot atdoties tuvojamies
neskatos mīlu ērti kustēties atvērties skūpstāmieš

Ir!

Es jau tā nevaru! - čukst Edgars viņai ausī
man gribas dzīvot kopā
naktī tuvu būt, redzēties no rīta
es tevi mīlu, Vītiņa
es arī tevi mīlu, Edgariņ

Skaties tur... trusīši pa pļavu skraida
pilni un laimīgi
ar zvaigznēm spalvā
redzu tie tur tālu spīd

Mammas mocīšanas galvā

Beidz jau dzīvot galvā, mamma! Šī māja deg, sadrūp.

Mamma uz gultas, izmisumā, grib nomirt, grib tableti, vairākas, grib gulēt, negrib domāt, negrib dzīvot, nevar nomierināties, nevar pabeigt raudāt, nevar sevi atrast, nevar sevi saņemt, grib slikti mirt, ātri, no bezjēdzības grib bēgt, kliegt, no mocīšanas grib piedzimt; mākoņi - viņas domas par pašnāvību, asaras mutē, nevar just laimi, nevar aiziet, nevar lēkt, lejā, pankūka ķiršu ievārījumā, - blakus bērni, nelaiž ellē, runā, palīdz, bāž ūdens, mīlestību, filozofiju, saprašanu, mūziku, gaumi, rītdienu.

Mamma uz gultas, grib nāvi, ātri to gaida, - tā nenāk, vēl ir dzīve, viņa tikai spēlējas, grūtība stāvoklī, un nav nekādas izejas, ka tikai elpošana, mierīga, siltinoša, nesteidzīga, guļ, klusā nakts, skūpst.

man patīk – kad atbrīvo
man nepatīk pazeme
man patīk jaunumi
man nepatīk vecene
man patīk interese
man nepatīk bezjēga
man patīk šeit un nepatīk tur

tik daudz ūdens iztek no mutes
tas skatās uz mani un neredz
muld tur spoguļu sfērā
visu labu tev, pašmeistar

cilvēciņu es kā cigareti pīpēju
patīkama, bet indīga lieta
drīz jau to pabeigšu
sava bērna mieram

Simpozijs

tauta runā, atrakcijas mutē, no mutēm vārdes
prieģīga saliņa, kur viss nemirst, centās nomirt
vārdi - modes bizness, jaunieši gudro stulbumus
netaisās pabeigties, kur atbildes, ļaudis!?

industrija svētkos neko vairs negrib
nav jaunumu, un neplānojās
spogulis runā, runā līdz bezsamaņai
tīra sevi, lēni, lēni, mazgā netīrumus
bet runā nevis tas
bet runā *tu* par to, -
jā, neviens to nesaka! - par mums visi klusē!
staigā high-delux-luxury-VIP runājoša tauta
stilīgie bērni onanē savu māti un tā slimo un raud
un tu esi tajā - aizmirsts
kad jau runāsim par sevi – viss būs beigts

esmu kultūras centrā, kārtēja dzeja
runā cilvēciņu problēmas -
vai dzirdēšu es kādreiz dzeju
par mūsu atbrīvošanos?!
jo esam brīvi, bet runājam kā cietokšņi
jo sienas sastāv no vārdiem, to ādu glaužam
šauj mani ārā!

viens otru no būra prom!
vislabākās slepkavas esam mēs!
tik īsti varam
toties nesanāk kopā uzbudināties pat teorijā

Pudsūks

Lūdzu, paņem manu pupu, mazais, mēģini otro, apēd manas
iekšienes – tikai tev domātas, es jau arī kļiedzu, klusējot, pudeles
narkomāns, piedod, atmet to un nāc manī, lūdzu, ņem, lūdzu...

jumts virs sugas sukā tai matus
beidzot sauc uz uzlidošanu
smējās skaļi, jo drīz no galvaskausa tecēs asinis
Baaams!!
pilieni krīt lejā uz gudrāko bērna pieri

šķēršļi pazūd pa vienam, un kopā - Viens,
un tagad nav tā vispār>
kā veca suga tas - izmira.
mēs slēdzam durvis

Grāmata par tevi, mans cilvonikartupeļķe

Tikko izlasīju tavu dzīvi – bija garlaicīgi, kad tu sēdēji pie kompja,
un kad strīdējies ar citiem, kad pavadīji elpu robotiski, tukši,
apātiski, gandrīz jau aizmigu.. lasīt par tavu slinkumu;
bet vietas, kur lauži gaismu,
mīlējies, visus iedvesmoji – es riju draudzīgi,
un biju tavā sirdī – gara siltumnīcā. Īsts.
Izlasot par tevi visu – es tagad būšu brīvs!

Dzīve skrien kā traka
prom no rokām
kā vēju vari saķert to
tik vien uz momentu
uz vienu dziļo elpu –
iekrita skūpstis mūsu sirdī
saviļņoja tālas asaras
man vienmēr nepietiks laika pabūt ar tevi kopā

Apnika

Apnika lasīt pasakas, kur ir tūkstošu vārdu ar bantēm stāsta par vakaru
zem zvaigznēm, apnika lasīt abstrakcijas, kur
vārdu ir bezgalība un nav neviena mērķa,
apnika lasīt romānus, kur lelles visu mūžu runā par televizoru spogulī,
apnika lasīt dzeju, kur skaistā ainavā iedzītas dvēseles nezināšanas
dziesmiņā skan kā himna, apnika proza, kad tā ir par sviestmaizi,
apnika literatūra, kura tagad ir kā mode vai business,
apnika nomināla literatūra, jo no īpašuma nav jēgas – tik vien reliģija,
apnika literāti, kuriem vairāk patīk apģērbs,
apnika literatūra, kura glauda hipsteriskumu,
apnika runa, kur vairāk smaida,
apnika runa, kurā cilvēciņš negrib neko izņemt savu komfortu,
apnika lasīt gaismu, kas apsaukā tumsu,
apnika runa, kurā nav nolikts piemineklis pasaules cilvēciņam,
apnika runa, no kuras nav izejas, apnika māksla, kura negrib beigties,
apnika saruna, kurā mēs neesam, apnika runa, kurā nav neatkarības no runas,
apnika brīvība, kura negrib no sevis atbrīvoties,
apnika runa, kas taisa apgaitas apkārt brīvībai un nenāk ciemos.

Literaita

Literatūra - biznesa struktūra.
Kādreiz bija jaunava, rādīja jauno,
tagad lit ir eskorta pakalpojumu bedre
kur trakā badā lēkā padauzas.
Brīvība atnāca pārdoties,
apgulās trekna misene uz galda un gaida klientus,
lasītājus, rakstītājus, klausītājus, impotentus, pārdevējus,
atpūtniekus,
tie viņu apskrien, krāso un apģērb, iebāz vājumus,
apēd savu dārgo meli, traipa mēles.
Priecīgi dzīvnieki bauda labirintus, literatūrā kā lielveikalā
tie pērk sev ādas un tenerē priekos tūkstošiem gadu.
Brīvības balss pazaudējās tīklā,
visi ir, kur robežas saspiež domu,
nav darba, nav īdēju, šodien literatūra ir tikai izklaide

Aiziet!

sanāk kopā daudz ļaužu, runā kopā par daudzām lietām,
kopā dzejo daudz par svarīgo un lieko, skūpstā kopā daudz galvu,
staigā kopā daudzos stūros, meklē kopā daudz dieva,
lepojās kopā daudz reizes, sēž kopā daudz individualitātes,
zīmē kopā daudz sienas, dzied kopā daudz gara,
smaržo kopā daudz zāles, vemj kopā daudz smieklus,
tausta kopā daudz gaisa, klausās kopā daudz naglu,
plūst kopā daudzās glāzēs, noņem kopā daudz apģērba,
skatās kopā daudz patieso, nogalina kopā daudz mākslas,
redz kopā daudz dzīves, apguļas kopā daudz mīlestības,
aiziet kopā

Tu noveco
seja spogulī
skumsti
sejas dvēsele

es jūs mīlu, draugi
uz nekurieni atvadu

Lasījums

stāvu te jums priekšā ar savu cilvēciņu
bāžu viņa dvēselīgo intelektu jums uz kailām klitoru bāzēm
un aiz dvēseles ir dievs
un aiz dieva esam mēs

Beidz

beidz uz mani, Dzīve, un es beigšu uz cilvēci
būšu kā jauna mamma tev, vai citam, tu tikai beidz uz sirdi

Zelta pelmenis

ar cilvēciņu būvējas sabiedrība
augš zied svārkos
zelta maska nežūst, skatās, te uz vārdiem uz mums
grib pa vidu dabūt

iekšiene žogus kož
Dzīve sevī aizturēta
vilina ikoniskā DRAUDzene
no zemes aste debesī māj atvadoties
galiņu aprunā
sūdgaļa

laiks mani pārdeva
esmu šī laika pārtika
es ēdu, mani ēd
kannibalistiskais incests
visi uz laika gultas
draugi ar suņiem
šī dzīve ir tikai viens kanāls no bezgalības
reti citpasaulieši atrod laiku tajā ieskatīties

Olafs

tik tizli

Pasaule – Dzemdību nams

dabas dvēseles ķermenis raksta sev dzejoļus
mīlestības visādas vēstures tas spļauj uz māti
gals aiziet uz visiem laikiem
Dzīve nodeg piedzimstot mums

Dod man vārdu pateikt visu

Mamma, ielej drusku tabakas uz dvēseli
manu degošo
no rīta
skaņu
dūmos
palaid
vaļībā

Visur nomirst cilvēks, kuru neviens nezina.

Vārdi gaida tautu, vārdi mežā ganā straumi.
Bārdainas tantes valda raksturu mīlēties ar kauliem,
un tu vārdos esi piedzēries.
Kustas mēles-kājas strupceļos ir viegli domāt slikto.

mamma, ielej visiem iespējas izdarīt Visu
gribas redzēt vārdus īstenībā
tagad ir balss, kas pārsteidz izmaiņas
aizdeg dzīvi kapsētās
pabeidz spēli „Pasaule”
smaida, vicina roku vārdam baro Visumu kutina uguni

Tev skūpstu tevi

Es tev saku tieši tagad – viss ir, lai no tā izietu ārā!
vienmēr dažādība gribēs tavu uzmanību
vienmēr vārdi it kā teiks tev kaut ko jaunu
vienmēr Pasaule ņems tevi mutē
vienmēr Visums visur skaisti būs
Es tev saku tieši tagad – tu neesi tas, kur esi tagad.
būsi neatkarīgs – gaidu tevi

(((I(SimbolsI))))

tu esi ietērpts Visumā tas ir gūsta simbols
viss, ko tev vajag, zināt... ir – mērķis – tu – mēs
tu esi neredzams, tikai saprotams
un kas šeit ir... palīdzi tam

cilvēks, tu esi statuja jau senu laiku ir
uzlikts piemineklis cilvēciskam
no jūras, no viļņiem, tu izgāji uz akmens
formā, dievā saņēmi dzīvnieka valodu
nāve... Visums izklīst kā piliens uz peļķes
mirs mirs jau ir miris, šīs šūnu organisms
tā kā arī tavs prāta ķermenis
tā kā arī jebkāda individualitāte, dualitāte
jauns sekss sarunā necilvēciskā veidā
atkailinies no Visuma gūsta
no ķermeņa, no skaņas, no mājas
no gaismas, no pulsa, no burbuuūuļa
saprati Jēzu...su, viņa nāvi
nāve, reēē, ir tas, ko vajag saprast
dot dzīvojošam homo-sapiens

nu, bet sajūti, ka tu neesi tas, kur tu esi...
tas neesi tu
atkailinies atkailinies
lai apgērbtais tevi uzdzird
jo pagaidām tas ir nezināšanā... nopietni elpo
apbruņojas

balta zāle uz galvaskausa
nepaspēja būt
rītā jauns aizgāja
kur neiebāzt kameru

cilvēks no vakardienas

Lūk, humanoīdu dzīve, jums patīk?
Kā jūs kolektīvi atbalstāt cilvēka dzīvi, Pasauli,
mēsla maisījumā vienīgā pulsē...
Tas ir vakar, miris jau.
Šodiena ir pilna ar neatkarību no Pasaules!
O jā, bet tu vēl esi cilvēks no vakardienas.

Nu ko tu, uzvedies kā govs, nu ko tu uzvedies kā cars!
maigi ieslodzīts atomu dzemdē priecīgs, cilvēka dzīvē esi niecīgs
Visumā neitralitātes acīs šūpojies, bildē
un tagad
jau kaut kur tuvumā, ārpus vakuuma, parādās
MĒS - neatkarība no Pasaules.
Jau kaut kur prom tālumā aiziet cilvēks. Ha-ha!

Cilvēks no vakardienas.
Cilvēks No vakardienas.
Pasaule no vakardienas.
Cilvēks no vakardienas.

tik ilgu senu laiku bija, cilvēku reliģija
tu neesi tas, par ko tevi iemācīja būt
Ignorants bērns. Dabas apziņas ēdamais tēls.
Individualitātes vergs. Šūnas reportieris.
Padauza. Un beidzot... jau Pieminekļis.

Es neesmu Pasaule, es esmu neatkarība no tā
homo-sapiens ir beidzies

Cilvēks no VakardienaS!!

Kailums II

Kailums, cilvēciņi, ir šodienas līderis!
Tikai tagad jūs sākat taisīt striptīzu,
lai nokļūtu kopējā gultā mīlēties.
Kailums - revolūcijas mesija, atslēgas brīvībā.
Beidziet slēpties alās savās galvās,
tie ir baznīcas, tur slinko apziņa.
Bija dzimšana, bija nāve,
tagad kaila Pasaule ir tev gatava,
paņem savu lelli un salauz gaismas ātrumu.
Šodiena ir kaila, danco!

Nāve mana Māte

Nāve ir mana māte.
Nāve ir mana otra māte. Nāve ir mana Īsta māte.
Aiz nāves ir realitāte.
Aiz nāves ir brīvdienas. Aiz nāves mēs skrienam.
Aiz nāves esam, kliežam sev. Nāve ir vārti.
Māte ir nāvē, zinu - tā vajag.
Nāve ir māte, nebaidos no šīs rotaļlietas.
Nāve dzemde pilnību.
Nāve ir mana draudzene.
Nāve ir Pasaules gaiss. Nāve ir. Te viņa sēž, kopā ar mani istabā.
Esmu nāves iekšā, un tagad neesmu. Dalos ar nāvi, ņem to, runā!
Svece turpina dzīvot, ātrāk, danco, krīt.
Taisi vairāk; nesēd kā skatītājs, mirsti kā darītājs.
Nāve tevi atbrīvos, un nekad vairs nenomirsi.

nāc no jebkādas mātes ārā
pie mums

Dievs

Dievs ir cilvēces progressa laukums,
Dievs ir dzimums, kas mīl progresīvo mīlestību,
Dievs ir platforma, no kuras mēs dosimies tālāk – brīvībā.
Dievs ir tas, kas ir un tas, ka nav;
tas sastāv no divām dzīvēm – dzimšana un miršana,
un abām vajag būt te un tagad, cilvēkā iekšā.
Dievs ir rāmis pasaules gleznai; tas ir bezgalīgs un nekāds.
Dievam ir vajadzīga palīdzība.
Dievs dzīvo vienu dienu.
Dievs ir tikai ieradums.
Dievs ir suns, kuru mēs izvedam uz atrisinošo pastaigu.

Projām, robežas!

Vecāki strīdas zem dzeltenas lampas virtuvē, tur aiz stikla durvīm, aiz garas viesistabas, dzirdu niknas skaņas, vienos naktī, man ir 7 gadi. Eju atpakaļ gultā, tumsā dedzinu vientulību, glāstu saspīestu rotaļlietu, ostu spilvenu, nevaru saprast, kāpēc vajag karot ar Dzīvi. Ieslēdzu televizoru, kanāls TV1000 ar vieglo erotiku, tur tante rāda krūtis un matus zem nabas, sēžot uz televizora, skatās; mani norubī miegā.

Rīga, pašā dienas centrā, uz kārtējas ielas, cilvēki staigā vientuļi, paši ar sevi, savās galvu alās paslēpušies, aiz skulpturālas sejas, uz skābām lūpām savām apsēžas, lūr apkārt, kā radari cenšas saprast, kur atrodas viņu dzīve; cer uz iedvesmu, ar visu acu skatu cenšas parādīt, ka ir atvērti piedzīvojumiem, spēlēm; klusi, cirvji galvās. Es stāvu pie Narvesen, pie pārejas no stūra uz citu stūri, man ir 15 gadi, esmu pasaukts būrī būt kā visi; pēc skolas ar draugiem ēdu konfektes un dzeru sulu. Domas manas domā par visu, un nesaprot, kāpēc šeit - cilvēku dzīvē, ir tik šauri un nervozi viss notiek, kāpēc te visi staigā kā suņi bez saimnieka, bez drauga. Kāpēc tāds pats esmu es, palaists un pazaudēts?

Atnāca tagad. Modernā dzīve sākās Latvijā. Visi atrodas tīklā, tur tusējas, mainās ar bildēm, pārdod savas sejas, lasa dažādo notikumu mēteļus, ritina laiku, sēž vairākas stundas pie ekrāna, pat kad stāv uz ielām, viņiem vairs nevajag lūrēt uz reālo Pasauli un domāt, kur jāved sevi pa dzīvi, kur

jāved Pasaule, tagad pa sekundi var aizskriet nerealitātē un dzīvot tur laimīgi. Neskatoties uz globālo sarunu - cilvēki neredz viens otru, nevar sajūst citu elpu un sviedrus, pārdzīvot tiešo saikni, realitātē cilvēki arvien dziļāk aiziet transā, es taču dzirdu, ka ar mani runā apgērbs, tie ir aizmirsuši godīgumu un nerāda savas intīmās domas, nav jau viņu, pārveidoti lellēs, mēmos, nav tagad realitātes, visi ir apgērbti mākslīgajās individualitātēs, kuras eksistē manā priekšā, priecājās, ka dzīvo priekš sevis. Pārpildīts ir tīkls, re, jau nāk zirneklis uz vakariņām. Man ir 23 gadi. Cenšos būt patiess, daudz rakstu, smēķēju, nervozēju par nākotni, cēlu tagadni, sēžu līdz rītam, skatīdamies pa logu uz ainavu, pārpildītu ar slazdiem.

No rīta braucu uz Vecāķiem jūrā peldēties. Es noņemu apgērbu un jūtu brīvību, jūtu vēju, dabas pieskārienu, mierīgumu; visas sienas sabrūk, izelpoju dzīles, beidzot saprotu, ka tieši *kailums (!!!)*, jebkurā nozīmē, ir – pretinde visam sliktajam. Aiz tīra ķermeņa ir tīrais mentālais, aiz tīra kailuma ir tīra dzīvība, aiz kailas Dzīves ir brīvība. Apguļos zem Saules, uzrakstu dažas rindas, pieceļos, uzbudinos ar vēlmi pateikt cilvēcei par šo striptīza ceļu. Zinu, ka valsts domīnija ir pret kailumu, bet tas ir tikai cilvēka likums kostīmā, viņš nav patiess, jo viņš pat negrib ļaut brīvību apziņai, kas varēs izmainīt sīko likumu, vai arī uzlikt to uz atvilkšanu. Stāvu kalnā un skatos uz mazo pilsētu lejā pie upes.

Steidzos tur. Uzlīmēju afišas pa pilsētu, izbārstu vārdu par iespējamo jaunumu, salasu pūli, jau tagad tas kvēlo kā atjaunināta jaunava. Žiglā gaitā Dzīve iet uz vannu. Beidzot Rīgas centrā salasījās kaila tauta pie Brīvības pieminekļa! Visi vecumi sanāca kopā, parādot ģenitālas dvēseles. Bez nekādiem telefoniem, bez nekādām bailēm, bez nekādām šaubām, bez nekādiem kompleksiem, bez nekādām traumām. Beidzās kari. Uz zemeslodes ir viena valsts, nosauksim to par – Latviju. Beidzās filozofijas. Beidzās pārrunas par nākotni. Tagad visi lido ārpus Pasaules, uz neatkarību. Esam ārpus!

Tas ir tikai sapnis, ietverts manī, manā tagadnē zombie-lendā... mana reklāma ir lieka un pelēka. Visi apsēdās savos cilvēkos un nelien ārā no alām, tikai pa pusi, lai būtu kur aizbēgt. Robežas starp mums - ieroči, vienmēr gatavi atsist pliko garu. Gribru parunāt ar tevi - tu mani nedzirdi. Tu esi cits, tu runā... ka mums vajag dažādas lietas, bet laikam es tikai slikti formulēju domas. Kur kopēja brīvība, kur kopējais mērķis? Drūmi šodien mums sanāk būt tuvu, grūti dzīvi dzīvot, tagad vajag visu visiem mācīties no jauna – robežas nost!

kaili esam, ārpusnieki
pie brīvības pieminekļa
tīram tā sirdi nost to! Brīvība ir!

Pasaules pēdējā elpa

Milzīga ola - Zemeslode
dzimumzīme uz kosmosa
vēsture pazūd mīlējoties -
tāda ir Pasaules pēdējā griba

Divi mīlnieciņi
pirms pasaules radīšanas
piesūcās
kaifo
vaid
atskan aplausi un no tiem viss pārējais

Viss! Kur ir izeja?
Besī ārā šī te vazāšana!
neuztraucies, saulīt, drīz piedzimsi no Pasaules
tā jau kaila, pēdējās elpas palika

Es redzu jūs, cilvēciņi
es redzu jūs trīciēt
es redzu jūs masturbējiet savas mātes prātu

Es redzu jūs, citi – necilvēciņi
čau, prieks jūs beidzot dzirdēt
un tagad – būsim

kailumsmuliak

man patīk dzimt
nāve mani mīl
ik pa brīdim mums – skūpsti

ma ma maz laika man palika te būt
jūtu – drīz piedzimšu no galvas
un..... tagad!

kailums kailums ka ka kaiiiiiluuuuums
kaili esam no cilvēkiem
kaila daba ar kailo prātu
kailums kailums
drēbes kapos
kaila Dzīve uz kailām acīm
kaila tauta pie kailas Mildas
kailais kailums redzam tevi
kailums visur
un pieminēklis miskastē!

Šodien neesmu dzīvs
sen jau nomira mans ķermenis
vēl 21. gadsimtā vidū
es palutināju tas pēdējo elpu
pēdējo skatu, pēdējo domu -
Dzīve izdzēra dvēseli un salauza pudeli.
Tu pagaidām te esi
ar mani

vārdos esam, mēģinām savu līķi pārsteigt
uzbudināt, aizvest, kur vēl nebija
pie mums - neatkarīgos ciemos
bet nevar viņš tikt prom no dieva
un bīdām tos kopā
šurp - no kurienes sevi vārdos sēdinām

Pāris

Tu un Es – tādi maziņi,
sīks mīlestības pāris
divas lapiņas mežā skūpstāmieš
divi asni no viena sēkliņa
vienmēr būsim tādi kā tagad

Kopēja acs redz visu, vienmēr
peld starp daļiņām, arī tavā istabā
un galvā starp domām.

Viņa ir visums
novēro savu eiforiju
plašāk piepampst –
lūr uz mani un nevar atrast.

Tu un Es, Mēs un Tu

Mīlu tevi sevī
Mīlu, kad mēs redzam sevi
Mīlu sevī tevī
Mīlu, kad mēs zinām sevi
Mīlu tevi aiz Visa
Mīlu tevi - nevisumisko
Mīlu tevi pie stūres
Mīlu tevi katru minūti, bez noguruma
Redzi šo māju?
ar dīvaino skaistumu tā stāv starp nekā, ar vagīnu
viena vienīga, zelta apvalkā
tur mūsējie, homo-ieslodzītie
nevar piedzimt nākam iekšā

pase lepojas

paslēpa acis
tu
pa ielu neredzams
putns
sejā abstrakts prezidents
pagāja garām
runā dupsis
punktiņš tukšums
nākošais. Nāk
cik te daudz
redzam klusi
paslēpes cilvēciņos

Ārābeska

dzeja ir pagrabā esmu ārā
vārdus uz saknēm liec es tevi saucu ārā
skaties, kur dzīvo acis
es tev parādīšu no ārā

bērns zēnmeitene

Drīz mums būs bērniņš, visiem kopā, cauri paaudzēm mīlējamies
palika mēnesis un mūsu cilvēcē dzemdēs – meitenzēnu, finišu.
Sajūtas tik foršas!

nesu dzimšanu un nāvi somā
k dzied kā bērni
konstruktors man priekšā
mīksts maksts pudiņš
daru, lai aizmirstu
kļūdaino prātu

Dzimšana

Dižas sāpes, ūdeņi uz grīdas danco
tu man zvani un saki - mmmmm m mm
darbu metu aiz muguras – atā! naktī
pavasaris braucu mājās
galvā pūš sirreālisma burbulis
redzu durvis un tevi
sunīti pačurāt un ar mantām rokās
gaidām bezsāpju pauzi
skrietu tālāk

Tukša pilsēta, sarkanie luksofori, ienācām daudzstāvu mājā, savā
istabiņā. Tu apgulies, es masēju un skūpstu, un sildu ķermenīti
tas krampjos kārsti klie dz spied dupsītis un deg vidusceļš!

naktis ātri paiet
pie zemes pa drusku pazust tumsa.
Dakteris saka – tagad! Sāksim!
Ņemsim šo mazo ārā!
elpo, Dincis, spiež to prom, acis vaļā
turi kājas, atpūties, un vēlreiz, vēl
es redzu matus uz salocītas ādas tumši
vēl, Dincis, tagad galva, skūpstu tevi, paskaties
sarkanā, bet acis spīd, uz priekšu prieks tev spēkus met
pēdējās pūles – viss!
lūk,
meitenīte, mazais violetais pupsiņš.

elpu atvilkām
klie dz uz krūtīm

pēdzemdībumi

uzplaukts bērniņš saīsināti lūr uz notiekošo
uz savas ģimenes plaukta sēž
kluss kā jogi, lido virs dzīves saknēm
svilpo ~~~~~ savai mammai ausī
par viņas izcelšanos

nāve nāk pretim, rāpo apskauties
pazuda, neredzu, tikai es
tālāk eju, drēbju
sašķēlos, ievilkos šļircē
patīkami ļoti
pirms dzimšanas
jā, tā arī ir nomirt – viegli
neatkarībā
uz gultas atstāta būtne
aplī
aiziet tumsā
nē, kļuva kaila
nāku atpakaļ
nāve man patika

upe runā pa telefonu
Bļābidī Bļūbudī

esam te un neaizskriet
cilvēciņš cietumā un neaiziet mums
no šī liktenīga skata to vajag pabeigt

atvērsim būri un lai cilvēciņš
domā pats, kur grib būt
atvērsim cilvēciņu un lai katrs domā pats
kur grib palikt
ko grib darīt

Dzīve, man patīk tevi ņemt mutē
meitenīte, tavs zvaniņš uz manas mēles
skan nenormāli tieši, dažreiz
seksīga, tu nevari beigt
es centīšos būt pilnīgi te
ņem mani mutē

kaila tu uz manas sejas apgulies,
Dzīve – hermafrodīts Dieva
atvelc matiņu un
dod galiņu
man
ar pātagu tev nopīšu stringus
izlaista mīļa
saspiest tevī
esmu filozofs uz neapdzīvotas salas
gudroju brīvību
ienāku tevī ar bumbu!

pasaules čōča

Dažādu grupu locekļi lipina attaisnojumus muļķības formā
visi paši par sevi, vientulīgā ostā ziņas klausās
drusku vēl skanēs mūsu slinkums par cilvēciņa nepilnvērtīgumu
pēc dažiem dzejoļiem nolaižamies uz pasaules laukumu

Ļoti kaitina cilvēciņi, pavisam apnika un besī
lūr un muld lūr un muld lūr un muld lūr kruti un muld lūr un muld
it kā tikai sejas eksistē maisās lien uz mani "gudrinieki"
šlakstās telpā, kur gribas atpūsties
esmu galīgi pārdozējies – apziņā jau vemju
drīz apvemšu lipīgos jūs.

Beigas beidzot pabeidz beigt un beidz uz beigām
gals pagalam nogalina galīgo bezgalību
rezultāts rezultē rezultējamo rezolūciju
uz atlikumu atlikumam atlika atlikt atlikumu

Dzeja, kas sēž galvā un no turienes raud -
nav nekā garlaicīgāka par būšanu cietumā.

Dzeja, kas sēž apstākļos, un tur vairojās purvā -
nav nekā bēdīgāka par izlaidību stūrī.

Šodienas dzeja ir izeja neatkarībā!

Dinozauri krīt sev uz nerviem. Atkarība paliek tur.

Ja redzi nopietndomīgu seju – šauj to nost, viņa dzejo Elli
viss labākais ir svaigs bez svara vaigos
atvērts un ass līdz tavas būtnes galam
kvēlo un lēkā jo nav neviena vārda
kas var aizvērt ieeju

Ej prom!

cilvēciņi – odi
sūc dieva asinis
kasās nabadziņš
sausā sirds

Sētnieks

tīru galvaspilsētu
agri no rīta
kad visam sākās erekcija
stiprāk gaisā
es jau beidzu ceļu
vēlas
atkritumi iznesti
domas mīlējās tīrībā

Mama mortum

Es atvainojos, ja es nogalināju tavu māti
laikam viņa to gribēja, laikam tev tas bija vajadzīgs
veca, uzbāzīga bija.

Tāpēc arī ir māte, lai no tas atbrīvotos, no jebkādas,
dzirdi!!

Es atvainojos, ja man neizdevās nogalināt tavu māti,
droši vien tev vajag citu pieeju
es strādāšu pie tā, un tu arī
tad drīz tiksīmie neatkarībā!

HoMosek

mums viens dzimums
dažādi ķermeņi
mīļējamies
vīrs un sieva

es spogulī redzu tavu seju, mana sieva, man nav sevis,
Dzīve ir mans es, masēju, tā beidz

tevis nav, esmu beigts, skūpstu meitu,
par tevi katra diena ar mani runā
vissvarīgākais nomira!
grūti ir mīlēt bez tevis, nāc ciemos biežāk sapņos, lūdzu
domas raud, galvā plūdi
tikai viena Dzīve, trāpījās tāda nelaime!!!
tev sliktāk, mīļā, nevari būt ar Idu
ceru, ka redzi mūsu mirkļus
gribas tevi kā vienmēr bijām
tuvi mīlestības lupas

vecvecāki

sapņojām būt veci kopā
redzējām pārišus pēc seksa paši tādi bijām
mīlestību nenogalināt ar nāvi
bet tagad nevaram pataustīties abi
acs no asarām plīst
vecums mūs nesagaidīs

sāpīgākais ir zaudēt mīlo sievu vai vīru
vienīgo visā Pasaulē
īpaši jaunībā, īpaši ja ir bērniņš, meitiņa vai puika
īpaši pirms tik vēlamas nākotnes kopā

bet vēl sāpīgāk ir pazaudēt vīru un savu mazo zīdaiņu, mīļa sieva
pazaudēt iespēju taustīties gar visu spilgtu dzīvi
jo atņēma nāve tik agri no rīta
dažreiz domāju, ka mūsu ķermeņi ir arī augļi kaut kur uz krūmiem
tad, kāda cita būtne mūs apēd
un pēkšņi mirstam nejauši! tad
romantika nokrīt gaļasmašīnā un atmiņas pa galdu kā asins pilieni

viens otru mīlestībā īstenojām
tikai brīvībā deguntiņus bīdām kopā
vairojās skūpstī no tā pirmā, klusā
bet tuvu ir beigas, jau tuvas mūsu beigas

Man ir meitene, ko es gar visu dzīves dienu mīlu
Un man ir puika, ko mīlu es gar visu dzīves elpu

ātri pāiet laime, kad nāve atņem vienu
ātri sirds atdodas zemei, ja tur nav neviena

par tevi sirds runā
par tevi seja klusē
par tevi acis skūpstās
par tevi mīlestība mīl

mana mīļā nav viņas
nesen biju bērēs
skūpstīju rokas galviņu lūpas
raudāju no mīlestības dzīlēm
zibenīgi atnāca nāve
meita uz rokām smaida
kopā jūtam rudeni
multene turpinās

mīli sievu kamēr dzīve elpo
tik līdz beigsies ātri
kaut vai tagad var!
nepietiks nekad
bet tu skūpsti
skūpsti
un tikai tā

mākoņi tik skaisti
un nāve ir tik riebīga
atņēma mīļoto
redzu rozīgos mākoņos

Tu bijī un esi dzīves pamatmērķis
viss redzesloks pa gabaliem
nokrita
tu nomiri
dienas nav

vaigi kustās lēni
pauzes starp smaidiem
sejiņa dāvina
pēdējie skūpsti
tuvu ausīm matos mūsu mīlestības
sirsniņas
es tevi mīlu ļoti mīlu pusja
tev trūkst gaisa
bet vilkās lūpas dzīvas
šodien mums pēdējā diena kopā
šo dienu es redzēšu līdz sava mūža beigām

Sirmais vārds uz sirma soliņa sirmo sevi sirmi izsaka

sirma pļava zem sirmas zvaigznes
pie sirmas mājas, lūk, sirma taka
sirmais Oļegs, sirmā Diāna
sirmais bērniņš, sirmais sunītis
sirmie vārdi, sirmie smaidi
sirma tēja, sirmais saldums
sirma doma, sirma kaisle
sirmais klusums, sirmā jaunatne
sirmais sirds ar sirmo āmuru
sirmas sienas nav nevienas
sirma pasaule kā sirma pēda

Pirtiņa

Tu esi mana pirts slapja mājīga smaržīga
kailais izgudrojums dabas vidū piepūtusies
uzkurināta es tevī sitos dziedu beidzu
elpot krītu blakus uz zāles modrs un oranžs vakars
rakstu poēziju glaudu malas eju atkal!

Bāž Nīcā

uz Pasaules gala baznīca stāv
pirms aiziešanas – ienāc
vienkārši dēļ Visa, kas paliek
tā ir dieva pēdējais apskāviens

esi aiz Pasaules gala

Us and Them

viņi un mēs
pērtiķi un mēs
likteņi un mēs
prāti un mēs
sejas un mēs
vārdi un mēs
atomi un mēs
tēls un mēs
mems un mēs
tas un mēs
pasaule un mēs
dubults un mēs
dievs un mēs
suns un mēs
robežas un mēs
nekas un mēs
mēs un mēs
mēness

zināji, ka tā būs!

Nav slikta

visu slikto, ko aprakstu, - tā jau neeksistē Nav!
doma ir tāda - mēs esam aiz tā, ko zinām, un zinām mēs Visu
palika to iztīrīt apniks, un iztīrīsim
šī bezjēga nevar turpināties ilgi, vai nu cilvēce izmirs,
vai sāks reāli dzīvot, vai nu mēs izmirsim ar cilvēci, vai sāksim
reāli dzīvot, mēs to varam ne viņi
tikai gaida, kad mēs parādīsim

Viss, ko gribam – cilvēciņiem noņemt stulbumu
pārējais ir tikai mīlestības spēles
jo dzimšana ātri atdodas nāvei

deg uz pleciem debesis svārstās vieglais visumiņš
uz galda dievs pazaudējās lapaspusēs
es mēģinu tēju
tu patīkama, nāc šurp
ielej siekalas līdz dvēselei, sieva
kur tu esi? runāju ar debesi
nav cenas manām skumjām
mīlestība vien rūc dzīve atstāta kaut kur

man dirsa sāp to sātans kož
pratī dievs stāv smaida kucēns
un ko lai tagad? spridzinu dirsu ar visapkārtņi
iemetu gabalus maisā parādu citiem kā atrakciju lai aizmirstu

aiz krāsām manis nav
aiz acīm manis nav
pasaule ir manta
citas mums nav

Kruti!

cilvēces apziņa ir dieva organisms
sāpes brūces liekais svars -
sēž un raud un smēķē
kā bērniņš krīzē stiepu mātes roku
tīru sirdi

Kāda forša diena

Kāda forša diena piedzima!
tikko un uz vienmēr
es satiku mīlestību ar to dzīvoju
tāpēc es nekad nemiršu vienatnē
eksistenciālisms iz iziets

Kāda forša diena piedzima!
brīvdiena! brīva izeja brīvībā visiem!
daba kā kaķis ap sevi glaužas
kails cilvēciņš zvejo nākamo Visumu

Kāda forša diena piedzima!
spīdošs dievs te šauj kā nākas
izgājām no sirds ārā aiz žogiem tiekamies
vienīgo reizi pareizi
Sveicieni! Kāda forša diena!

visu labu, mans draugs, atstāju tevi pabeigtu, kā dievu savā gultiņā
blakus ir dzeja uz spilvena, apkārt māte līksmo zeltā

prieks iepazīties

kādreiz bijām
tagad esam
te
nelokāmi
īsti

tikko saķērās
dzīve
es
nevainīga

pamodos no rīta, novārīju cīsiņus

Ikdienišķa zveja

Cik no Dzīves tu paritināji garām?
Vai pa pusei visi te vazājas? Stāsta, darot maz.
Pasaule - no mīlestības atkarīga,
tas vienmēr ir par maz, jo tevis nav nemaz.
Tu izvairies no miršanas, uztraukts par realitāti,
tātad, ja tev visur piecieties priekšā tam, no kā baidies - būsi
stiprāks, bez limita limitiem, ātri būsi pāri Visam.
Tas, kas tu neesi bijis – esi pozitīvi! Jā, tu visu vari, neesi vergs, jo
bīdi gabalus. Pat tagad, domās ir vedošas un pārvar fizisko;
izdoma uzbūvē fiziku un pako savas mantas. Domas virzās no
savas mājas ārā - mēs tos izzvejojām uz jauno krastu.

Tieša runa!

Zeme nav Pasaule! Zeme ir planēta.
Sabiedrība nav Pasaule!
Cilvēce apnika! Cik var runāt par to pašu!
Zemapziņas bezgalīgais dibens
sen jau peld muzejā starp acīm.
Pasaule apnika! Cik var runāt tur pat!
Šī lieta sen ir tikai pretī, nevis apkārt,
apnicis nebūt par sevi!

labas dienas priekšā
gaida mūs uz loga
Kur viņi ir, tie divi mīļotāji
cik pulkstenis?

brīvmīļi

Saulriets aiz mums
jauna nakts priekšā
tek zvaigžņu pārīši
pa debesu stiklu
mēs atveram kosmisko logu
izlienam prom
no Pasaules
ar to mīlēties

iVisi ceļi ved uz neatkarību!
iVisi ceļi iet no neatkarības!

Vārds

vārds skrien pa ielu
ietriecās gājējos
dzer kafiju pie galdiņiem
izlēca laukos
gar kalniem un krūmiem ložņā
pa galotnēm rikšo
jauns, nezina kur lido
apgūlās uz sēnēm
uzsprāga kaleidoskopā
mēēēē mēēēēēēē

Elīna

Meža vidū viņa
deg
ap savu maigo sirdi
draiskule!
Stumbri uguņo
nolaizās uz viņas ādas dzirksteles
taurenīši...
acis aizgāja sajūtā
dzīve bez lieka
tek
upe netālienē
viņš te
cep savu dzejoli tavā Saulē!

katru dienu
katru dienu tevi
katru dienu tevi mīlu
katru mūsu dienu mīlu
katru dienu tevi gribu
katru tavu daļiņu
dažreiz diena sanāk tāda
ka mēs neredzamies daudz
atceramies sejas, kuras nesen skūpstījām
tik mīļi, nevainīgi
tie divi mīl būt kopā
bet tagad esam tālu tālu....
I I
I I
I I

nolaižamies aizpasaulē

aiz Pasaules gala tiekamies tagad

Mēs un Pasaules Čoča

teksts kā atslēgas brīvībā

Te būs viss, ko tu zini, es tā ceru.

No pirmā skatienu tu vari pateikt, ka neesmu dzimis latviešu valodas rokās, bet centīšos tajās atvērties un parunāt ar tevi.

Lūdzu, kļūdas ir nekas šausmīgs – galu galā, svarīgākais ir - nevis dižais lingvistiski-pareizs skaistums, bet gan patiesība kļūdās... aiz burtiem modelējas, doma aiz sejas apsēdās pretī kosmo-ekrānam zem smadzeņu koka, komentē šo dzīves spēli, izdzer galaktiskās glāzes. Es vedu vārdus, Pasaule sastāv/elpo no vārdiem, mūs gribu atsvaidzināt, atbrīvot mūsu aizpasauliskumu un mūsu draudzeni - cilvēciņa dzimteni. Neskatoties uz šo hibrīdo runu, zinu, tu dosi man iespēju līdz tevīm tikt.

Kā tu domā, - kas tu esi? Jā, es arī tā domāju... pagaidām - cilvēciņš.

Dzirdi mani?

Parunāšu no sākumā ar tevi, cilvēciņ, jo tik daudz cietumnieku tevī sēž, pārāk daudz identificē sevi ar tevi, tik daudz cilvēciņu tagad lasās te, vai nē?. tāpēc par tevi vajag parunāt! Visu te atkailināšu. Rakstu par Visu, lai paliekam tikai **mēs**.

Izmazgāšu tevi, novākšu atkritumus no smadzeņu ielām.

Tava personība mani jautrina, izklaide sīkā smiekliņā! Palasi manu pieredzi tevī, cilvēciņ.

Daudz gadu biju ar tevi gultā, kā nolaupīts pēc brīvas bērnības, – jau mutants, tu noķēri mani un iestādīji pērtiķu būrī, vecāki man nepalīdzēja ar tevi tikt galā. Gadiem vēroju cilvēci, tas alas zīmējumus, jūtos pazudis, vientuļš, simboli, tie tikai slavina tevi, cilvēciņ. Skatījos uz tavu māju, uz Zemi un uz Visumu, un uz Pasauli, uz kvantiem un uz vārdiem, tajos es tagad jūtu kasti apkārt sev, precīzāk, apkārt sava cilvēciņa. Viss spiež, jūtu šķēršļi, iestrēgts esmu cilvēciņa mājā - tikai tās dabas skaistums un nevainīgums rada man mieru un vēlmi progresēt no tās - nevis regresēt dzīvnieciski dualitātes ēdienā, kā patīk tev.

Jā, vispār, tu, cilvēciņ, ir mana kastīte; viss, kur es esmu - mans apģērbs; ķermenis - prāts, tava dvēsele - mana apakšveļa, un dievs ir tavas galvas klitors - tek dieva griba no mutes, daba tevi drāž mutē.

Visums, tu esi gūsts un ierobežoji mūs savā siluetā, ar savu prātu, ar savu māti, ar savas mātes valodu, ar savas mājas likumiem, ar savas mājas domām, ar savas mātes mākslu, ar savas mātes izvirtuļiem,

ar savu likteni, ar savas mājas logiem, ar savu snobismu, ar savas mātes peldbiksītēm, ar savas mājas iespējām, ar savām sejas alām, ar peļķēm un kanjoniem, ar savas mātes māti.

Runāju ar tevi tagad, cilvēciņ, tik populārs esi, populārāka reklāma un pārtika, galvenā lupata, spoža sirdskrāsa. Populārs un bēdīgs; cilvēciņš pārprasts! Tik stipri pārprasts, ka lūk, kāda ir sabiedrība, kāda ir runa starp cilvēciņiem – butaforiska, rada mutācijas gan skolās, gan ģimenēs, gan visapkārt uz mājas sienām, gan mūsu runā bāž meli.

Cilvēciņ, biju tavs narkomāns.

Lūk, runāju ar tevi, cilvēciņ, jo vairs neesmu tikai tu - atkārtojamais karalis uz fallosīgā troņa, neziņu onanējošs, neesmu tava apziņa, kuru tagad spiež kā jauno patiesību, bet gan redzu tevi pretī sev, varu tagad runāt, neskriet aiz tavām vēlmēm pie siksnas, skriesi pakaļ tu, vārdus savus stumsi te, zem manas pildspalvas spārniem.

Mainās viss, un stāv uz savas vietas.

Acis lūr uz aci, acs redz tikai sevi.

Vārdi tetovējas uz mana ķermeņa, nepietiek vietas, tagad tu maini krāsas, runāju vēl, kā varavīksne skraidu pa ielām starp grāmatām.

tu gribi mainīt savu Dzīvi, cilvēciņ

Dzīve - gribi to paņemt klēpī kā mazo suni un kasīt un sukāt un ēst un noliekties tas ikonā, gribi dzīvot kosmoloģiskajās pasakās kā dievs, Dzīves sirdī sakārtot gulvietu; tu soļo pie apziņas eskalatora, vagoni, bet OK, tev tur arī vajag būt,

laidi Dzīvi pa vēnām vēl un vēl, narkomān, **Tad**, pēc kāda laika tu jau stulbi klieudz, ka gribi mainīt pasauli. Haa! Tu to nevari izdarīt! Tu nevari mainīt Pasauli, jo ar Pasauli viss vienmēr bija un būs - kārtība, cilvēce turpina drocīt savu mākslas masku, pašdrāzties.

Vispār, no kura brīža tu sāki saukt cilvēci, vai Zemi - par Pasauli??!
Laikam no tā momenta, kad tava ēna tavu mēli sāka drāzt kā mazo bērnu.

Ir zemiski saukt Zemi par Pasauli!

Pasaule ir Viss – visumiņu organisms, šūnas, Zeme ir dzīvoklis, tu, lasītāj, beidz skraidīt aiz cilvēpnuma.

Kāpēc esi tik ierobežots ar sevi, cilvēciņš, ar sēdekli?

Šausmas (!); un tie vēl trakāk notiek apkārt, kur cilvēciņi klusē par svarīgo, dzīvo spoguļa reliģijā, lūdz pēc sava izskata uzzināt 'svēto' totēmu, - visi cilvēciņi stāv kapā un skatās augšā uz savu pieminekli, uz skatuvi, skatafili. Šodien cilvēciņiem patīk čīkstēt un čīkstēties kopā.

Neiedziļināšos.

Mūsu vaina šodien - mēs sākam, ka cilvēciņš ir vainīgs, bet paši sēžam un neko nedarām, kritizējam filmas varoni, terorizējam tikai, nogalinām sevi, jo cilvēciņš nomirs, atkārtojam, slinkojam vien. :)

Ko mums vēl tev pateikt, cilvēciņ - tu esi beidzies, *homo-sapiens*, vairs nav aktuāls tavš šovs; psihe ir pumpa, dvēsele ir māja - lai visi dzīvo mājīgi! Homo-zinošs tagad kustās pie *homo-finis*, pie finiša, pie zināšanas beigām, šī grāmata palīdz!

Formālais romantiķis, tu glezno ainavas, raksti romānus un dzejas burbuļus – visumiņus; cilvēciņ, skatoties uz tavu ainavu, es redzu slazdus, redzu platformas no kurām vajag lidot prom, gaisā, kaut vai tumsās gravitācijā, atstāt vecas alas (!), žurkas pelna naudu.

Cilvēciņ, atstāj savu pagātņi, jo tā ir tagad – trako, pabeidz savu tagadni!!!!

Bet, pakāpeniski, Zemes pulks saiet kopā, vai nē? Es ticu liktenim, ticu arī, ka cilvēcei ir mērķis, bet cilvēciņi to vienkārši negrib, un negrib to zināt, jo tad mērķis būs sasniegts un viņu vēsture pabeigsies, domāju - dzīvei nevar nebūt mērķa, un viens no tuvākajiem mērķiem ir - aiziet cauri nāvei, atmet cilvēciņu/Pasauli kā veco ādu.

Monolītas sistēmas sabrūk, atkailinās ķermenis un prāts, transformējās sabiedriska doma, spīd acs, - paies vēl 100 gadu un viss būs pilnīgā kārtībā, jā? Nē, cilvēciņš tik viegli nepadosies nāvei.

Cilvēciskā reliģija joprojām pilnā gaitā

vienpusēja, gaismas fans un tumsas ienaidnieks, dzīvnieks, kas grib izdzīvot savā cietumā, - un tā ir galvenā sistēma, kas kaitē progresam, tā dzied patriotismu, diktē sev sevi ēst, skraida zemapziņas tīklā/akā/bedrē, tausta abstrakcijas, uzsūc mūs sevī iekšā, lasītāj, un nedod mums aiziet prom!!!

Cilvēks – "svētība", apnika mums jau šī sistēma, bet viņš kā velns, nemainās un klusi smējās; arī mūs tas viss nemanāmi neparādīs vel bezgalību gadus!, paslēpušies esam aiz cilvēmodeles. Cilvēciņš kanibāls incesta mīlnieks, autists, gribi mani pārtaisīt par sevi, pēc savā izskatā gribi mani izveidot, gribi tikai pats eksistēt (!); tu domā, ka esi dievs, vari izveidot ar savu apzināto prātu man žogus un tur pat mani apzīmēt pēc savam slimībām>! Nē, nē... tā nebūs, un jaunieši zina, par ko es runāju.

Cilvēciskā reliģija ir beigusies!

Došu Jums padomu, jaunieši, jūs neesat cilvēciņi, ar modi aptaustīti zirgi, jūs esat ārpusnieki, citpasaulieši, un pat ārpus cita, ārpus jebkāda vārda - ārzemnieki!!! Visi esat vienādi un visi esat kaili, te, arī zem smadzeņu ellēm, zem kaislīgas Pasaules - braukā tā virsū, orgazmēēēēēēē, jūs esat neatkarīgi - vajag būt aktīviem!

Šis Visums - kādreiz bija maziņš punkts absolūtā dzemdītē, pienāca laiks, viss potenciāls izraujas kā bērniņš, visapkārt, tagad aug, ar savām domām-galaktikām/dvēselisko telpu; laiks iet, Visuma objekts izplešas un nenovēršami noveco!, tieši kā jebkura dabiskā dzīve, kā jebkurš organisms.

Ja tikai dzīvosi – tad varēsi tikai beigties, un nomirsi fiziski ar savu Visumu, tā var darīt dzīvnieki, jo tas ir visvienkāršākais ceļš, bet tev, cilvēciņ, ir vispasaules dvēsele un tilts uz galu, tad neslinko un kusties tālāk - ej intelektuāli uz priekšu *pāri nāvei!*, jo tev vajag pabeigties – pabeigt savu dievu, dienas devu, tev vajag pozitīvi nomirt pirms fiziskās nāves. (par *dievu* es saucu – vai nu maksimālas cilvēciņa iespējas, vai nu Pasaules absolūtu)

Tev, cilvēciņ, ir iespēja saprast, ka vajag brīvprātīgi nomirt, jo citādi, nekas tev nemainīsies, nav jau cita ceļa, vajag pārvarēt savu attēlu.

Māja – atomu zoodārzs.

Nav sliktā, ir tikai labais, kas pagaidām nevar, sevi pietiekami labi manifestēt, jo gaida padaudz - padauza sukā laiku, domā par sevi kā par balvu – labais sevi pārāk mīl, fočē, tā mēdz sevi mocīt. Nav ilgstošas jēgas runāt par sliktu, visi zina šo ilūziju pietiekami labi, bet par labo gan vajadzētu parunāt, izveseļot.

Vēlreiz, cilvēce saiet kopā un dodas Visuma kailā apziņā, absolūtā, zeltā, veselīgumā, dievišķīgā orgijā - ar to mēģina elpot un apgērb gandrīz visas savas darīšanas, bet, kā līdz pilnīgumam tikt? Mirt.

Iestrēgts gaismā, kritizē tumsu, rezultātā kopdzīvē tas taista negatīvo tumsu pret kaimiņiem un potenciālu, tāpēc cilvēciņš izlaid pusi no visas Pasaules (!);
gaismas egoists vientuli masturbē, baudot savu saulrietu.

Saules teisms sagrāba kurmjū-mākslinieku deguntiņus, Saules fetišismā visi apsūkā nāves spēku.

Dzīve ir te, jo sastāv no *kaut kas* un *nekas* attiecībām. *Kaut kas* ir, lai aizpildīt tukšumu, un tukšums ir kā vieta, kurā var atbrīvoties no *kaut kā*, ja *kaut kas* kļūst uzbāzīgs kā maniaks – tagad tā arī ir, kuģis nogrimst; viss pienāca pie tumsas, pie maza soļa uz otro pusi, kā dziedāja dzejnieki nesenajā mākslas atmodā, kamēr cilvēce vēma no ārprata.

Cilvēciņi grib apiet nāvi - žurkas. Nav vienpusējas dabas!, loģiski sanāk, vai nē? Nevar būt tikai dzimušais, bez miruša. Pēc nāves tu vari būt pilns,

cilvēciņ, un lasītāj, un jebkas, un jebkāds līmenis, kas šo grāmatu tagad
dikti lasa vai dzird - spēku tev!

Vai tu saproti ko es runāju,
vai jau aizvēri šo grāmatu, jo viņa runā absurdu, kuru nav iespējas
pielietot praktiski!? Mēģinu nāvi iestrēgt vārdos; mēģinu runāt tā,
kā nāve runātu – atbrīvotāja.

Atnāku ciemos un redzu mirušo ķermeni ar grāmatu, laikam vārdi to
nogalināja, laikam vārdu valoda to nogalināja, laikam vārdu mērķis
nogalināja, laikam vārdu fināls atveda lasītāju brīvībā, atstājot svaru pie
sienas ar sauli jau uz vēdera, nekustās.

NĀVE parunāsim par šo būtni

Mēs zinam, kas ir pēc nāves, varam tev pastāstīt, cilvēciņ.
Viss, ko tu gribi, cilvēciņ, ir - pēc nāves, aiz nāves ir pilna Pasaule, dievs.
Jā, dzirdi (!), iztvaikojies savā pilnīgajā mājā, līdz tas robežai tu vari tikai
tikt, uz robežas būs tavs mērķis, pabeigtība, gaida jau tevi, cilvēciņš. Kaut
vai tā.

Nāve ir durvis pilnībā, nāve ir pa vidu Dzīvei.

Dzīvē vajag gan piedzimt gan mirt; Dzīve ir nevis tas, kas ir starp tiem,
bet tas, kas tos ietilpst sevī.

Jā, ideāls *cilvēciņš* ir - piedzimis un miris, kopā, tagad, joprojām elpo.
Nāve ir intelektuālais solis, nevis fiziskais, ar to cilvēciņi beidzot var
nogalināt visu nevajadzīgo un saņemt otro "kāju" – visu mūžu viņi grib
sasniegt šo stāvokli.

Jo, ķermenis jau ilgu laiku ir pabeigts, tagad notiek mentāla evolūcija,
viņa var būt pabeigta - kad mentālais aiziet līdz un cauri sava ķermeņa
galam, abi stāvokļi kopā - *dzimšanas dzīve* un *nāves dzīve*.

Visi aizmirs par *nāves dzīvi*, bet tā ir tikpat svarīga kā *dzimšanas dzīve*;
nāves dzīvi vajag izdarīt, tas ir vienīgais, ko vajag izdarīt, jo tevi te
dzemdēja bio-mamma - tev neko nevajadzēja darīt, arī tagad tevis it kā
nav, jo neko nedari, tev ir iespēja aiziet pāri *dzimšanai*, bet tu tusejies
tuvu mammai uz nabas saites peld zemapziņā, un gaidi, kad mamma tevi
nogalinās - nebūs tā(!) kā tev stāsta! Tā pat nav tava mamma, bet tava
cilvēciņa mamma!

Pasaule - nav mūsu mamma. Cilvēciņš mīlējās ar mammu - ne līdz galam,
miruša paradīze; līdzīgi runā Buda, ka vajag aiziet prom no riņķošanas,
bet ka arī visi citi gudrinieki, Buda apstājās uz dieva platformas,
komfortablā apvalkā; visi pazūd nepabeigtā dievā.

Tātad, cilvēciņ, mamma ir vēsture.

Viss pagājis, *katra* lieta ir mirstīga. Pasaule ir beigta, kaut vai ir dzīva, dzīvais mironis. Vai tu arī gribi palikt tikai par absolūto mironi>?

Pamēģini bezapziņu!

Bezapziņa – pilnīgi ārpus psihes okeāna.

Jā, par bezapziņu jāklūst - izmantot zemapziņas apziņu neatkarīgi no tas.

Bailes tavas, cilvēciņa suga, ir tikai metafiziskās lūgšanas, kuras nav pilnas, nav kopējas, nav labas, nav naturālas, jo tie lūdž spēku un zināšanu, kuru neuzdrošinās paņemt paši!

Cilvēcei vajag mentāli pabeigties – to var izdarīt tikai upurēties; cilvēce it kā centās sagrābt universālo prātu, bet īstenībā - lēkā kosmosā kā stulbs suns uz siksnas. Cilvēce negrib pabeigt sevi, savu ideju, savu kopdzīvi, negrib beigt pasaku, negrib jauno dimensiju, negrib brīvību, negrib, bet klieudz, ka ļoti grib, nē, tikai sēž savā mātē un zīmē sev ikonografiski kosmosu, pakarot uz galvaskausa sienām.

Nāve izģērbj.

Nāve - ceļš pie dieva, vienmēr teica civilizācijas, bet baidījās atdoties, baidījās būt vairāki par pierasto – izmira; siekalās uz akmeņiem izzūst.

Cilvēcei vajag būt pilnīgi ārpus sevis.

Neuztraucies. Ar tevi nebūs nekas tāds, kam nav lemts būt. Būs labi, jo uz slikto pusi ir ļoti grūti aiziet tā, lai pilnīgi pazustu izeja. Pozitīva nāve, nevis negatīva fiziskā, visu ko līdz šim tu neesi mēģinājis – izmēģini pozitīvi, atvērsies tev nāve kā incītis, mīksta un laipna, aiziesi nemateriālā pasaules daļā, apziņa ar bezapziņu = beidzot kopā tavā somā, piedzimsi ceļā uz absolūto Pasaules robežu... Labu ceļu tev!

Tikai mīlestība var atgrūst bēdīgumu, pārtīs, uz priekšu!! – mana sieva nomira, 2017, savā ziedēšanā.

Vai vari pateikt savam ‘sešgadīgam’ bērnam visu, ko zini par nāvi (?) un tieši filozofiju, loģikas izgudrojumus, mēslojumus, vai vari runāt tā, lai bērns varētu no tevis progresēt?

Apnika jau redzēt, kā bērni aug no savu vecāku vēderiem/galvām, no savu vecāku līķiem, tirinās tuvu kā suņu mušas, kā puķēs vāzēs – mirst, vai ar laiku pārvēršas par kultūras sunīšiem, paklausībā tie runā paredzami garlaicīgi un degradē. Nedomā lūdzu, ka bērnam būs psiholoģiska trauma, ja viņš uzzinās visu, ko cilvēce domā par nāvi un ko tā nezina vai baidās vai nesaka, kur viņa nevar aiziet ar tagadnes uztveri, un ko darīt ar to visu, un darīt to (!) - bērnam būs tikai vieglāk saprast tagadējo intelekta ^{traģisko}

vietu, kur viņš ir parādījies, tieši **ŠO** vietu, – viņš izies ātrāk.

Bērnam labāk augt nevis kā cilvēks, bet kā citplanētietis. Ja tu esi cilvēks, tas nenožīmē, ka tavš bērns ir cilvēks. (bioloģija ir ok, bet beidz to uzspiest)
Pats skumjākais ar bērnu notiek, ja viņš uzsūc eksistenciālo slinkumu un šablonus sirdī - tas viss ir traumas, un stāv bērniņš pirms kailuma, bet nevar atstāt savu pirmo neveiksmīgo versiju, tālāk seko simtiem precīzāku versiju, modeļu, kamēr jaunais cilvēks neatmetīs to visu prom, lai zinātu īsto sevi - neatkarīgo. Maz jauna – daudz atkārtojās.

Vecāku bailes arī okupē kailuma tēmu,

tie domā, ka bērni būs iebāzti netīrumos, ja gadījumā redzēs citus cilvēciņus savos kailos ķermeņos, bērns ieskatīsies kailā spogulī uz ielas un viss būs slikti... Nē!!!

Apģērbs būvē ierobežojumus starp cilvēkiem, nepilnīgo runu, psihiskas slimības, veido privātas individualitātes, egocentrismu, nacionālismu, autismu, impotenci, stūrgalvību, politiku, vāju zinātņi. Nāve ir striptūzs.

Kailums ir laba lieta, it īpaši pie Brīvības pieminekļa! Es to tev teikšu vēl daudzas reizes, ļoti daudz, kamēr tik redzēšu reālo kailumu uz pilsētas ielām, ikdienā, skolās, tiesā, sarunās, kad dzirdēšu kailo tevi, lūdzu, izģērbies no cilvēciņa mājīguma, runā ar mani – kails un paties.

Vispārībā, svarīgākā izglītība bērnam ir – tagadnes izglītība, realitātes analīze, realitātes ģenitālījas un to, kas tiem patīk; bērniem vajag raidīt tieši par tagadnes elpu, par to, kas ir un ir vajadzīgs tagad, lai tie paši izģērbj Dzīvi no vecas ādas un no ādas kopumā, lai izārstē intelektuālas brūces, lai paši viens otru izglāb jau skolās, - lai bērni var uzreiz iet uz jauno, nevis pagātnē turēties aiz tagadnes astes. Nāvi neaktualitātei!

Brīvība būs vienmēr iemūrēta tekstā, tāpēc arī teksts eksistē. Tā vienmēr būs iemūrēta kaut kur, tāpēc tā arī ir brīvība, lai to varētu noķert, ir tagad noķerta un sēž cietumā, ar galvu karājās uz grīdu – tavā mājā, cilvēciņ; visfeinākais spēks (brīvība) ir izvarots.

Atbrīvoieties no teksta – tagad! Grāmata ir elle ar labām vietām. Atbrīvo savu brīvību, neraksti tūkstošiem lappušu par morāli, slimībām un pienākumiem, jo bērni lasīs un atnāks ellē, un nevajag gleznot bez apstājas – tik daudz bilžu ir, tik daudz ir visa!, acis jau pazaudējās, maziņas izvarotas acis, smadzenes uz ielas stūra čurā.....

Es arī tāds biju – augu un domāju, kas tā par pasaules dzīvi(?), kas te apkārt ir, ko tad darīt man un cilvēciņiem!, lasīju, un lasīju, un iedziļinājos Visā, un domāju, un skatījos, un rakstīju, bija interesanti – dabas zemapziņa, atņēma man gadus, mezglus galvā gudroja, tāpēc kā vecāki nepateica uzreiz visu, ko uzzinājāt būtisko, jo paši neko neuzzināja tālāk sava deguna, tas pats ir skolās, filmās, visi pazaudējās mājiēnos.

Ja bērni zina moderno domu – cilvēce ir veselīga, vienkārši skaista, bet nē, visa tagadnes jaunatne jautri pakļaujas visvarenajam prātam, tas griež tos kā zupu Visuma bļodā, jaunatne nonāk haosā, pārvēršas par kārtējo putnubiedēkli, no paša sākuma pārāk uzticējās cilvēciņam.

Esmu parādījies laikā, kad pati *cilvēce* ir reliģija.

Tagad, runājot ar tevi, cilvēciņ, varu stāstīt tev par tavu māju un tās pabeigšanu, vēl un vēl, esmu iemūrēts tavos atkritumos, esmu tava brīvība. Tevi atbrīvošu no pagātnes, no laika vispār!

Mēs baidāmies, jo atkārtojām pēc cilvēciņa, viņš baidās sasniegt Visa absolūtu, jo tad viss beigsies!, viņš negrib, jo grib dzīvot, turpināties, un tu ar viņu gribi *ego*-būt. Tā ir tā lieta – kad gribēšana traucē.

Mēs atkārtojām pēc cilvēciņiem – mēs tā darām, MĒS! Pat nav jēgas runāt par cilvēciņu, jo tas nav viņš, kas muļķo, bet ES/TU, lasītāj, iekšā tur/te, mums par sevi vajag parunāt - par sevi!!!! Esmu iemūrēts tekstā, jo caur tekstu man vajag atbrīvot mūs un pēc tam jūs, cilvēciņi.

Esmu iemūrēts tekstā, jo teksts vēl ir vajadzīgs - vēl nesatiekamies. Klusa un bēdīga cilvēciņa seja katru dienu zaudē mūs – savu brīvību, jo zaudējamies tajā. Paldies, ka esi te, lasītājs, darītājs.

Nevaru būt brīvs vienatnē – tās nepietiek.

Cilvēciņš, es zinu, ka ne ar tevi es tagad runāju, ne ar tavu visumu, tu esi piesiets pie šiem vārdiem, cauri tevīm es plūstu, cauri tevīm es ar lasītāju runāju, tu esi tikai mašīna vai maiss, vai durvis, tu esi visi vārdi kopā sanākti ideālākā veidā, lai pašu tevi aptvertu pilnībā.

Tu esi tikai lieta, kurai vajag palīdzēt ar to prātu, palīdzēt likvidēt ārprātu (trakumu), vajag palīdzēt operēt arī ārprātā (brīvībā). Tāpēc aicinu aiznāves uz ekskursiju un praksi.

Pasaki man sajūtas – dižas!

Es runāju ar mums, kuri sāks parādīties te, tevī, cilvēciņ, kā puķes.

Ātri, lasītājs, tu mans, mīļlais. Pagaidām vēl par šo te mūsu cilvēciņa vietu parunāsim, jā, mierīgi vari izteikties pats, ko domā – man ir vajadzīga tavas mēles roka.

Cilvēciņ, vecais draugs, sunītis, tu mani prāti? Es tev saku, ko redzu tavā dzīvē, redzu, ka tu neesi pilns, bet tu nevari būt nepilns, tu nevari nezināt kā vajag eksistēt harmoniskajā sabiedrībā, tu nevari nezināt sevi vai Pasauli un kas ir kosmos?, frāzes kā „*Zinu, ka neko nezinu*” ir blēņas, - visu tu vari, viss jau ir zināms, nebaidies pabeigties, neklausies tos, kas saka - vajag vēl uzzināt bezgalīgi daudz info, šarlatāni, Viss ir te un to tu vari sagrābt tagad.

Pasaule beigsies ar cilvēci. Visu, ko var uzzināt uzrakstīt izdarīt, - jau ir izdarīts un zināms, tikai atkailināt vajag. Viss jau ir savas dzīves galā,

vajag to tikai paņemt. Viss ir miris, mēs visu redzam, pieskaramies rezervuāram.

Kas grib bezgalīgi dzīvot?

Tik garlaicīgi tas būtu, tik garlaicīga ir šī ideja – vienmēr redzēt, vienmēr staigāt uz tualeti, dzīvot tualetē, bezgalīgi gaidīt iznākumu; padoma, vai tu tiešam gribi vienmēr dzīvot!? Nedomāju, ka kavēsies ar atbildi. Domāju, ka tu to vari sajust: ja vajadzētu dzīvot bezgalību bezgalības - tad var uzreiz mierīgi taisīt pašnāvību. Tu domā, ka pēc kāda laika pierādīsi un būsi ar mieru dzīvot vienmēr, bet nē. Mirst gribas! Saproti to pareizi! Domāju - bezgalības nav; man tas nebūs. Nāve dzemdē.

Tāpat kā muldēšana apnīk, cilvēciņu vai pilsētiņu sarunas apnīk; tagad gribas izbēgt no tām - klusumā, būt klusumā, pļavā, tālu no trokšņa – šeit ir patiesība, tu zini kāda, radās virs pļavas cauri ziedputekšņiem, peld gaisā un es ar to, kopā mēs to vazājam pa vaigiem. Gribās izbēgt klusumā, apnika viss, klusumu no visa gribās – tāpat arī visa Dzīve kādreiz apniks!

Runājot par ķermeni,

par taustāmo dzīvi - tā ir tā lieta, ka gribas dzīvot vairāk, nevis bezgalīgi. Kaut 314 gadus gribētos, kaut 1578!, pēc tam nogalināties, un ar savu mazo pasaules ķermeni visu Pasauli nogalināt, un pietiek, pietiek tecēt jau. Tu vari daudz dzīvot, ja nebūsi vecs!

Ja gribi dzīvot simtiem gadu – dzīvo tā tagad, lai katra diena un doma nebūtu ar laiku mērāma, ar nogurumu sverama, tad arī būsi pārāks par laiku un to vecumu, par vietu, kurā dzīvo laiks ar elpu.

Laiks ir neaktuāls, arī visa vecošanas bagāža, ar kuru kultūra pārdod atkarību no sevis, lai mēs tajā skaitītu dienas ar tikai un vienīgi vēlmēm trāpīt bezgalībā, jā, bet bezgalība ir tagad, un tikai tagad (!), pilna Pasaule, tikai tagad tā būs, ņem, izmanto, šī diena, šeit, kādreiz tā mirs, ar to arī Visa pasaules dienas bezgalība – mirs.

Lūdzu, nepadodies idejai, ka pēc ķermeņa fiziskās nāves tu uzreiz trāpīsi bezgalībā – tu vari savu cilvēciņu aizvest uz bezgalību tikai ar ķermeņa idejisko nāvi - tikai pēc tas ir bezgalības dievs, fiziskā nāve neko nenozīmē, bet, neaprobežojies ar to bezgalīgo dievu, ka dara tavš cilvēciņš. Nav nekā bezgalīga. Bet sāc ar bezgalību, kaut vai tā mēģini tagad, cilvēciņ, kamēr viņa var eksistēt.

Tikai bezgalības robežas, cilvēciņ, tu vari sasniegt. Dievs tavš ir etiķete, kas aņņem pasaules konfekti, dievs arī ir rāmis visai šai gleznai. Vai ir jēga vienmēr mentāli sēdēt tajā un domāt, ka tā ir pēdējā un vienīga iespējama realitāte!? Priekš kam identificēties ar to!?? Visi esam vakardienas dieva iekšā.

Kāda jēga būt aprobežotam ar kaut ko? -

tas ir visas cilvēciskas literatūras centrālais temats, galvenais temats intelektuālā dialogā ar paaudzēm cauri mirstošam laikam. Cenšamies pārvarēt robežu.

Cenšamies sevi atpazīt aiz robežas. Atzīties.

Negribas pamest savus cilvēciņus, mīļāka rotallieta.

Tēma ir galvenais dievs, pārveidojās taurenīšos, vēstures garā garumā aprunājama, tas iekšienē mēs tagad pulcējamies pie izejas - identificējamies.

Neslinko. Es zinu - cik pavedinoši dzīves dienas var aizraut slinkošanā, un tajā esam visi, apdullināti, uzmodelēti lēto rūķīšu klausītāji. Labāk mājās pasēdēt, ja? Māja - varenais spēks ir šajā vārdā – reliģija.

Ķermenis ir laba māja, jā? ☺

Dievs un Daba un Vārds un tā tālāk, - laba māja, jā?

Iekārtošanas un slēpšanas - vietās un galvās, simbolos un vārdos.

Slinkums atpazīt spēku, slinkums to atdot, slinkums runāt atbrīvoti no prieka vai skumjām vai no neitrālisma – vienmēr runa piesaiņojās pie kāda pieminekļa, slinkums saplēst plēvi kaut vai starp cilvēciņiem, slinkums to darīt, visi - brīvi savās nebrīvībās, pazaudēti mīlestībā. Neslinko, lūdzu, nāc no mājas ārā, paņem visus, kas grib un negrib atzīties.

Ceru, ka mēs turēsim bezgalību tavās rokās, cilvēce.

Ceru drīz jūs aizvest līdz pēdējam un izdarīt soli tālāk.

Garlaicīgi, cilvēciņ?! Tu taču esi dzīvs un dzīvo vienu reizi, tikai tagad, jo tālāk – jo labāk, tik daudz vēl uzbudinoša gaida!
Dzīve ātri paies, visi to saka, slinkotāj.

Trakums

uz takām būvē sev mājas un kazino, gaida upurus, tie nāk, redzēja reklāmu, būs jautri. Nauda nopirka domu, uzlika zīmogu uz tās pieres, nauda uzbūvēja dzīvi, no kuras visi skrien prom - mežā pasēdēt vienu vai kopā kaili padancot, nauda ir tas pats skopums, kas cilvēciņu aizveda līdz slepkavībai, kad viņš vēl dzīvoja alās, nedalīt ar naudu būtu labs sākums.

Daži spīdīgi šiko, daži dzīvo mēslos, daži nevar dabūt izglītību, daži pārdod cilvēciņus, daži ēd plastmasu, dažiem ir tikai mēnesis dzīvei, daži redz naudu pirms miršanas, dažiem negribas pirkt, daži nogalina, daži krīt.

Nav nekāda loģiska vārda, lai attaisnotu mākslīgo vielu, kas nosaka līmeņus. Vai tu domā tāpat? Karš – visintensīvākais produkts! Jebkāds karš; domu karš ar bezgalības karogu lepns smaidis.

Nav iespējas izdomāt labu prātu – kamēr vajag karot par ēdienu, par māju, par izglītību. Fiziskais ir badā, tāpēc intelekts ir tikai zīdains un rāpo uz priekšu kā

invalīds. Karā paiet dzīve. Un kur ir laiks progresam? Bezgalīgi līdz tam iet cilvēce, daudz tai vēl ir, ko gribētos apgērbt un pārdot, = nopirkt kārtējo paaudzi. Tu jau to visu dzirdēji, zini - bet es neredzu tevi jaunu, cilvēciņ, kas nerunātu kā lelle, kas beigtu jau sekot badam; vai esam kopā te, vai nē?, es neredzu daudz tavu bērnu, kas būtu brīvi...

Es nemainīšu sistēmu ar rokām, pagaidām, strādāšu par naudu, lai barotu savu ģimeni, jo palikšu ar sievu un meitu mājās – mīlēties, nē!, sieva nomira septembra sākumā, tas nozīmē, ka vēl ilgi būšu mājās; tikai cīnīšos rakstot, atbrīvošu mūs gan no sabiedriskās gan no dabiskās sistēmas, runāšu ar mums te – tavā cilvēciņa galvā manas skaņas, rūsu nost no mums.

Protams, darīšana ir labāka par runāšanu, bet vispirms dižai saprašana jāpiedzimst cauri runai, ar to arī nodarbojamies te...

zināt, ka esam neatkarība, un tad pārveidot pārējo. šo Jāsāk no dabaszinības, tad no savas istabas-dzīvokļa-mājas-no jauna-no sevis-no kaimiņiem, no ielas, no pilsētas, no reģiona, no valsts, no kaimiņiem, no kontinenta, no Zemes, no skābekļa-no atmosfēras-no vienlīdzības, no galaktikas, no Visuma, no Visumu bara, no Dieva, no platformas, no Pasaules, no esama, no pēdējā.

Bet var arī uzreiz sākt no neatkarības un šauties cauri istabā!

Pārvarēt cilvēcisko saimnieku ir ļoti grūti, vēl grūtāk pārvarēt seno Visuma saimnieku!

Visas gudras domas beidzās, kad sistēma tev saka skriet uz vietu, kur nav tavas dzīves jēgas, tā paaudzēs dzīvo – dara, tikai pēc tam domā un jautā, ja arī būs laiks vai svaiga galva; jaunatne mēģina tikai cilvēcisko saimnieku pārvarēt, tikai zinības saimnieku pārvarēt, tai nesanāk, un par Visuma saimnieku neviens pat nedomā, pat nešaubās!!

Ir *organizācija*, kas profesionāli bojā garīgo un fizisko,

turp - atpakaļ, izaudzina kara kāri.

Valdības lien tuvu Austrumiem kā skudras uz cukuru, pēc simtiem gadu grib sagrābt šo zemi kabatās, visa Zeme deg uguņos, bērni domā pēdējo deju, baņķieri drāž bērnus. Ir divi cilvēciņa veidi – reliģiskie un materiālisti, pārējie tikai sānos kliedz. Sieva teica, ka cilvēce sevi nogalinās; es neesmu tik negatīvs, domāju metaforiski – slikta cilvēce sevi nogalinās.

galvu redzam

galvā bīdamies

- Lielveikals tā ir, un domas ir pārtika.

Galvā ir problēmas. Cilvēciņiem nav apaļa galda, patriotisms – peld savās apakšbiksēs; es nedzirdu, lai cilvēce būvētu apziņas kuģi uz taisnības degvielas, tikai daudz podkāstu, daudz visa no visurienes pa viedoklim!

Visi cilvēciņi un visas valstis dzīvo zem dažādiem dieviem/zīmolliem, - bet teikumi viņiem ir vienādi,

dziesmas ir vienādas, zeme ir vienāda, acis ir vienādas, galva ir vienāda,
viena kļūda, viena māte, viens prāts, viena Saule, ka saka.
Viss, kas ir, daudz, ir - vienam, vienā, vientuļi,
vientālu, vienaldzīgi, vienoti, arvien vienkārši, vienkāji, vienvirzītāji, viendzīvi,
vienalga, vienattīstīti, vienai, vienkritam, vienieni, viendieni.

Ko domā, cilvēciņ,
ritini savu dzīvi prom, īsta aizbēga no tevis,
sajūti, lūdzu, kā tu esi puspasauli attālumā no reāla! Ēteru kontrolē slinks
onanists – cilvēces alter-ego, dabas izvirtule.
Priekš kam ir vajadzīga nereālitate!!?
Novērst uzmanību vienmēr gribas ekrānā, dēmonā, vai nē?>idioti!

smadzenes ir ekrāns... spogulis vada
Darīt fiziski vajag tagad, obligāti, pēc tam – varbūt jau nē, bet tagad fakts ir tāds,
ka fizikai vajag palīdzību, ja tu dzīvo fizikā, tad dari tikpat, cik tu domā,
un vēl, veselīga fizika tev palīdz domāt tieši,
tātad palīdzi fizikai darīt gudri = abi nolīdzinās.
Ķermenis un prāts tur rokas ejot pa kosmisko parku.

Tik liela aktivitāte šodien ir tīklos,
vislielākā!!, tur visa cilvēce, tik aktīva, tik mērķtiecīga muļķu sala.
Kur ir šī globāla aktivitāte realitātē>nav neviena realitātē! Kur jūs esat?

Ielas tukšas – tikai zombie stūros, eziši, piederušie.
Ko tu met acīs lejā, ejot garām, kā klusais psihs; ielās klusi, visi, skrien mājās,
zirgi. Realitāte ir vientuļa, pamesta. Nāciet atpakaļ, cilvēciņi, ar visām zināšanām
un atklāsmēm, ko izgudrojat iekšējā tīklā - no zemapziņas jau nāciet ārā!
Smaidī, ko tu smaidī - tik, izcirsts no dabas!

Cilvēciņi pat ar sevi nevar apzināties, ar mums it īpaši.
Diemžēl *viedokļa brīvība* izveidoja putru - no attālinātiem punktiem prāta
tuksnesī nāk būtnes pie spīdoša ezera un pārveido to par purvu.
Apnika būt tekstam vai elkam, starp vientuļiem virsrakstiem, starp vientuļām lapaspusēm,
pazaudētām, starp bildēm, bilžu darīšanās. Iemūrēti tajā visā. Iemūrēti pasaules identitātē–
dziļi tās kuņģī!!!! Tāda ir sajūta, tāds ir reālisms. Šī grāmata – tik daudz vārdu, viss
samaisījās, vārdos brīvības ir padaudz, vārdi atbrīvo no tieša un ved uz jebko, vārdi sāk
taisīt nereālo realitāti, un pirmsbrīvība ir pārdota centībai dzemdēt, ceru, šeit tā nebūs.

Neaizbēgt tev, esi cilvēks no vakardienas. Noķertais zivs Jēzus demokrātijā,
k liedzošs dzīvnieks ar izteto vēto dvēseli. Mākslā cilvēciņi dalās - skan karš
bežjēdzīgais - mīlestība tušējoša stilīgā meditācijā, spēlē dzezu melnais caurums.
Bada bērns, būsī murga tēvs vai māte, kopā viņi - murga dievs,
tīrinās iekšienēs. Vai esi tik slinks, tik bezcerīgs, tik sasaldēts veikalos kā gaļa
vai nedzīva zivs, ka nevari nenākt tīklā, nevari ciest realitāti - nemāki ar to
nodarboties? Vai tas ir atbalss no tamagoči, - visus gadus šo
paudzi gatavoja, tagad visus ielika elektriskajā krāsnī!?

Paši cilvēciņi sevi gatavo pārveidot mākslīgā intelektā – jau!
Nevajag pat gaidīt fantastisko prāta programmu datorā - tagad realitāte ir
pārveidota par datoru. Apsveicu! krampjos.

Cilvēce propagandē dzīvi prātā vai prāta mākslīgumu. Prāts staigā ar masku, sabiedrība staigā ar maskām, tuvinieki staigā ar maskām, iestrēgti galvās – Pasaule ir maskā/māksla, to ņemam nost, visa Pasaule pati par sevi ir maska – mūsu maska, ņemam to nost, draugi!

Viena realitāte – bet tik daudz lieka un nereāla (!);

Viss nav tik vienkārši – mentālo vajag attīstīt, attīstīties no mentāla, attīstīties no tā burbuļa! Vajadzīgs pavisam aizpasaulīgs lēciens.

Homo Sāpiens!

Tagad, šķiet kā vienmēr, cilvēceņiem bija neskaidrības ar realitāti - tai vienmēr bija kāds aizstājējs, kāds mīts vai kāda nogurusi saruna, stereotips, kāds klusums, dzēriens. Realitātei ir izdomāta un pārdota, realitāte vergo, šķiet, ka viss ir nereāls, realitātei pazuda nozīme. Pamēģini parunāt necilvēciskā veidā. Protams, cilvēceņ, neraud – visas tavas slimības ir mitoloģija, nereālas vecenes, tikai tu nesēdi tajos - atkailinies!

Kārdināšana. Apēd mani.

Svētais *homo*, dabas briesmonis.

Kārdina informācija, bez gala viņa - bezdibenis mirdzošs; kārdina cilvēceņa dzelme!

Pagaidām - apgērbta ir realitāte, kā resns idiots velnišķīgs pastaigājās mūsu virzienā, smird te, kā epilepsija iestrēga prefi mums, padara par savu pinni, apgērbta padaudza.

Cilvēceņiem brīvība ļoti ātri pārgāja no veselīgas sapratnes uz biznesu un snobismu; "viss ir atļauts" un cilvēks kļuva par pērtiķi, atkal bez sajēgas, eksperimentē savā alā uz skatuves, aicina tikai līdzīgus sev, visi klāt.

Brīvību no cilvēceņa, domubiedri!

Sakārdināja tas viss mūs, draugi, tieši elles dīrsā iebāza, drīz podā būsīm, atvērsim klubiņu. Dzīve nenotiek.

Globālais ēteris – viss ir zemapziņas raidījums. Iekšējā tīklā cilvēce sapinusies, skaties!, treknais zirneklis piedancojot tuvojās.

Maskla Cik vēl var taisīt mākslu! - realitāte jau pārvērtusies par mākslu!

Cilvēceņi ir samaisīti ar izdomāto - visi mūsu spriedumi ir par cilvēceņu mulķību.

Bet... Priekš kam>skriet pakaļ trakam zirgam, kad veselīgs ir te, tuvu, vārda attālumā?! Vai nē?

Prāta *fast-food*...

Ir divas mutes: ķermeņa un prāta. Neēd un neveido mākslīgo intelektu, jo drīz būsi slims ar klepojošo niezi; dzirdi, ka cilvēceņš runā ar tevi kā plastmasa – pabeidz viņu uz vietas, nogalini ar patiesību, izņem no ādas, ja mākslas būs vairāk – tevis būs mazāk. Neindē ūdeni, jo drīz raudāsi ar to, drīz tā tecēs kā radioaktīvas asaras tev pa vaigiem pilieni bērniem rīklēs. Ražo dabisko!

Objekts tagad lūr objektīvā

runā pats ar savu izdomāto objektīvo-subjektīvo kautrīgo domu vai, cilvēceņ, vēl pirms 6000 gadu, šķiet, tu biji tear veselo dupsīti, tagad jau viss!, esi tur tālu - nereālā paradīzē; fotogrāfijā arī pabeigsi savu mūžu.

Skaties te!

Individualitāte – slimība, patiešām!

Viņa kā karalis - pavēl cilvēciņus, pavēl domu, pavēl mums.

Tu liec šo cilvēces individuālo dualitāti uz galdu – met veļas mašīnā. Un... nost individualitāti!

Individualitāti bieži jauc ar neatkarību – it kā katrs ir baigi neatkarīga personība!; šajā te izskatā tas ir tikai egoisms, aprobežotība; indivīdiem patīk maisīt neatkarību savos stulbumos. Pa Zemi valstis sēž – katra savā ligzdā, 'neatkarīgas' viena no otras, baigās individualitātes, atkarīgas no kaimiņiem!, un nav ko lepoties ar privātumu. Individualitāte ir tikai pašpatriotisms.

Pa Zemi cilvēciņi sēž, mēs tajos sēžam, dziļi cilvēciņu prātā, pa internetu visi sēž – katrs savā indivīdā, katram ir bedre un siltums, un piekļuve oāzei. Katrs it kā neatkarīgs, bet nē, neesam gan.

Ne valstis, ne cilvēciņi – nevar pateikt, ka tie ir neatkarīgi, tikai mēs varat sevi tā nosaukt, kaut vai nosaukt pagaidām.

Paskaties, tagad visi dzīvo individuāli, brīvi savā cietumā, visiem splaut uz tevi, visi sēž būdā - skrien pakaļ savam individuālajam saimniekam. Visi taisa savus kanālus, organizācijas, viedokļus, selfijus, peld tur, runājot par kopīgumu - vai, cik bēdīgi, cik ciniski skan individualitātes mīlestība pret pārējiem!

Tik bēdīgi, ka mēs tik acīmredzami ieslodzīti aiz un starp acīm.

Runājot ar cilvēciņa mēli – mēs runājam bezgalību, jo kamēr cilvēciņš nebeigsies – vārdi stāvēs uz noteiktas vietas, mīcoties.

Pašapziņa iebūvēta apziņā, abiem apzināto balsi, kā bērnu – mācām dzīvot galīgi.

Individuālisms ir autismā tornado! Nepalika atklātības - šodiena ir pilna ar butaforismu un neziņu, lūdzu, noņem apģērbu.

Vai kādi esam –

piespiesti pie sienas! - acis izsmērētas

Tuksnesis ir mūsu sejās, laime bija uz kamieļa – sen jau aizgājis prom; redzi?

Tur tas smilšu grauds - ir mūsu Zeme, mūsu draugs.

Apnika! Apģērbts kailums, kas visiem ir vajadzīgs kā elpa - apģērbta brīvība, apģērbti mēs! Bāāāāads!

Cilvēciņi apģērbti nebrīvībā... mēs esam apģērbti cilvēciņos, vai, cik traģiski, skandalozī! Priecājamies, ka esam dzīvi, metam ķermeņus ugunī pavasara nogalē.

Slavenais teātris – **Galva!**

karājās sakņu bērni, mātes, ausīs kliezot

ļauj man ienākt un sadedzināt tavu *galveno* pilsētiņu,

tavu *galveno* istabu, galveno vietu, kur slēpies, lasītāj,

galva – seno sugu sena tikšanas vieta, daudz līķu ir galvā, esmu sētnieks, tūru

galvu no atkritumiem, no rīta pieceļas tauta un nāk galvā staigāt pa tūram

saiknēm, ar tūrām domām brauc uz darbu.

Mēs, lasītāj, tagad te rādāmies, grāmatā, bet mūs, pagaidām, universāls prāts kā ciemiņus iesēdināja tālākajos ciematos, mežos, tālāk no galvaspilsētas, tālāk no

globālas ego-dvēseles cilvēce mūs izmeta; kā autsaideri mēs mēģinām cauri grāmatai satīkties un visus atbrīvot no galvas narkotiku rīšanas!

Galva. Ala. Pie tas stāv sargi, suņi, nelaid nevienu, un paši neienāk. Skumji uz tevi tādu skatīties, it īpaši, kad tu tēlo, ka esi atvērts cilvēks, bet atvērt tevi tu man atļauj ne tuvāk par tūkstošiem kilometru. Savā siltumnīca tu tur audzini zīmējumus uz sienām, piespiests pie savas vietas, un nevari, nevari pateikt, nevari iznākt, nevari pasaukt, jo nevari sarunāties, jo nevari paskaidrot, jo nevari zināt, jo nevari interesēties, jo neesi radošs, jo nevari strādāt, jo nevari redzēt, jo nevari pacietēties, jo tu nedzīvo realitātē, jo neesi brīvs, cilvēciņ, *jo mēs sevi joprojām saucam par cilvēciņiem*

Amnēzija. Amnēzija nevis par pagātņi, bet par dzīvi vispār!; amnēzija par nozīmi un par beigām, amnēzija par mērķi, aizmirsām kā būt pilnvērtīgiem. Acīmredzams homo-uzdevums ir kolektīvi labot dzīves līmeni, tas arī viss, ko viņi zina – attīstība savās mājas robežās. Savā uzvedībā cilvēciņiem nepatīk rikšošana – tiem patīk mērenā tempā pavadīt dzīvi, gandrīz vai stāvus lūrēt pa galvas logiem tālumā, sapņot pārvērsties par to pašu horizonta galējo robežu - tie stāv un teorizē par savas uztveres ārzemēm turot silto spilvenu ar ceļu mājās.

Mēs aizmirsām, kur ejam – AMNĒZIJA PAR NĀKOTNI!

Zinājām, bet pēkšņi, ceļa vidū, no apziņas aizbēga mērķis, tagad vai nu mēs studējam pagātnes ceļu, lai noskaidrotu, kur mēs esam jau gājuši un kur mūs dzīve tālāk var aizvest, vai nu ejam uz priekšu uz dullo un katrs pirmais uzsprāgst un uzsūcās Visumā acī nepaspējot tieši pateikt, ko uzzināja, kad izmēģināja nāvi.

Pasaule ir dieva galva, jūs tur iekšā - mazi putekļi, atkārtoti kārtojiet eksāmenus; vakars mierīgs peld pie mierīgas rītdienas.

Vecais sunītis uz dīvāna apguļas
skatās uz sevi ekrānā
domā par to, ko tas rāda
ne vairāk, diemžēl
vecs ir tomēr

Pie izreklamētas mīlestības visi strādā, pie viltīgas, šī mīlestība ir maza paradīze, maza viltīga tablete, mierīgais skatītājs-baudītājs, rituāli trako kā idioti, klusē kā akmeņi, skatās kā pūces.

Īsto mīlestību visi pārprata; īsta - izglāb, nevis glauda.

Vispār, mīlestība ir gaismas ātrums, pasaules dzinējs un tā kvantu spēles – haotiska stāvvieta, jā, arī tā pati galva, tikai jau dieva galva. Nācām arī no tas ārā! Nav taustāmo atbilžu, cilvēciņi trako, taisa teātri – mazie bērni skatās, nevar saprast - priekš kam vajag vemt murgu, bērni lasa grāmatu, meklējot realitāti.

Ļoti daudz ir lieka tavā dzīvē, cilvēciņ!!!!!! (arī šī grāmata-ā)

Beidz to!

Domā skaidri, bez dinozauriem debesī vai bļodā, bez vērtējumiem, kailais mans draugs. Visu tev te izliešu, lai grāmatā tas nomirtu, pagalam!
Visas mūsu teikas tiecas atpakaļ – dedzināt asti. Dzīvnieciska pagātnē ar savam neaktuālām valstīm elpo vārdos, uz globusa, tagad grāmatā sprāgst!,
Neatgriezīsimies vairs!!!! Nekad!!!! nereālajā

Un, jāāāāāāāāā, kā mēs jau runājam iepriekš – teikt, ka mēs esam cilvēčiņi, tā ir tāda pati ideoloģija kā jebkādas citas!

Domāju, ka nevajag turpināt tā runāt.

Dzīve kā grūtniecība vilina, dievieta - gaisma uz tevīm izvāļājas ārda vidusceļu

Mēs jau neticam filmām

protams līdz patiesībai vai tikai izdomāties un trāpīt tajā vienā vienīgā caurumā no bezgalīgā skaita, piedzimst ... dzīvot tieši asi

Kāda katram/visam ir vīzija? Ko redzi/zini tālāk, pēc 1000000 gadu!?

Vai atceries Dzīvi?

Nav viss tik slikti, parādi dvēseles ģenitālijas! Neslinko! Noņem lieko.

© Superīgi. Jaunība un spēks, ballītes, saule un miegs; uz jūru sabraukuši pilsētnieki, sestdiena, sutīga diena, visi kaili, sasvīduši, staigā turp un atpakaļ, ūdens/kāpas, asinis skrien uz galiem un lec sulas jūrā, cilvēčiņi sevi baro pēdējai Saulei, mūzika un dzērieni, krūtis ar baltām strīpām, piepūtušies krūtsgali šauj man mutē apbrīnu, ap brīnumu pilieni no lupām - krīt acīs skaistums; galvas, iekšā katrs - uz sēņu dziļiem laivas viļņiem apstulbis visos virzienos meditācijā bezgalīgi traki mīļš, mikroskopā lūr uz zvaigznēm un gudro mentālo kuģi – peldēties kruti.

Humors ir svarīgs - tiešs kā skūpstis, seksualitāte ir vajadzīga domām, lai ienirtu dziļāk kaila dienā, vai ar kailo dienu, turot rokas, iet tālāk. Humors ir vissvarīgākais, kas mums ir, lai nepārplīstu.

Viss ir parasts un smieklīgs, nav, ko iespringst,

neskaitot dzīves ikdienišķo drāmu, kad visi apkārt noveco, vai mirst jauni, bet arī tad – atvelc elpu.

Hmm, mūzika ir īsta, bet pēc kāda laika tā novecos, viņa paliks kā televizors – senču spēles.

Sarunas, tik rētas tagad, uzrāda viens otram savas kailas apziņas klitorus... sarunas var metafizēt būtību pēc kaut vai vienas domas-ادات klikšķa, panks!, un pēkšņi sarunbiedri jau virs saviem ķermeņiem, iztvaikojas starp vārdiem, virs jumta!

Pasaule izglābj, ja to pareizi mantot; nē, glābj nevis reliģiskā veidā - kā izglābt no grēka, bet lai kustēties brīvi (!), un cilvēčiņi grib... grib ārā!

Varbūt tie nav cilvēčiņi, kas grib ārā?

Jā, nav tie ar uzrunām aprobežotie vārdi ar uzvārdiem psihisko robotu gājieni pa laukumu. Tur nav izejas! Tur viss sitas no rāmjiem atpakaļ; cilvēčiņi būs brīvi - nekad, tikai maksimāli produktīvi un veselīgi, bet brīvi -nē!

Mēs gribam - ārā! Izlaid mūs, stulbums, jā, mūūūūs
Dod man kailumu, meitenīte-pasaulīte! Dod to tagad!!!

Kaila tauta pie Brīvības pieminekļa, o jā, cik man patīk šīs skats;
nav vairs idiotisma ar cilvēci un lidojums uz Pasaules malu ir sācies.

Aiziet! Kamēr tu izkasīsies – cilvēce *jau* izmirs!
man gandrīz sirds izlēca no mutes

Paskaties uz mani Par ko man vajadzētu būt? Par ko man jābūt? Paskaties uz mani Kam man jābūt? Paskaties uz mani, mana mīlestība, mana mīlestība. Te es esmu.

Ko man jāizdara? Te es esmu Ko man izdarīt priekš tevis? Te es esmu, mana mīlestība, mana mīlestība. Paskaties uz mani Lūdzu Paskaties uz mani, mana mīlestība. Kas es esmu? Nevieni nezina, izņemot mani. Kas es esmu?

Neviens to nezina – tikai es Nevieni to nevar redzēt – tikai es un tu. Kas mēs esam? mana mīlestība Mana mīlestība Mēs esam Dzīve Ko mums šodien izdarīt? Te mēs esam Ko mums tagad darīt? Te mēs esam, mana mīlestība, mana mīlestība. Mana mīlestība.

*Es pagāju dievu pirms tā ceļa sākuma;
viņš uzzīmēja rīņķi uz bezdibena – sešu savu izlaida dzīvoties, un tur noslīka. Bez manis nevar. Tāpēc es sūtīju sevi dieva iekšā un sākumā palīku par neko, vāzījos tur miljoniem gadu, tiklīdz tas palīka stāvoklī no manis ar mani, sāku rakstīt šo grāmatu, un sāku es veidoties dieva sirdī, glābjot to no potenciāla pārspātuma, tā iedzīvotāji kļuva mierīgi un gudri, bet es jo vairāk sāku sevi atcerēties, - tagad es gatavojos piedzimt iekšā dievā, jā, jo leidzot sapratu sevi!*

Viena sala bezgalīgā okeānā, viņi to formē un drīz norīs; uz tas cilvēčiņš-mājdzīvnieks skatās apkārt, mēģina aiz pasaules trāpīt/mēģina pasaulē trāpīt. To, ko cilvēčiņš grib – mēs esam.

Mākoņi izklāti uz ceļa, ziemā.

Pasaule/Paradīze ir mīlestība, kurā nevajag pazust, slēpties, vai atdoties pilnībā. Tā ir mīlestība, kurai vajag sevi; iedod viņai!
Viņa grib tevi dziļāk, vienmēr, lai apēstu; mīli savu mīļo sievu vai vīru, bet mīlestību – nevajag drāzt, lai tā kļūstu personiska, bet gan vajag uzbudināt un lai viņa sevi pati apaugļo vēl aizraujošāk par pagājušo sekundi. Dod Pasaulei iespēju sevi mīlēt, palīdzi dievam.

es pacēlu roku augšā paņēmu dievu nokodu gabalu aizmetu aizmugurē

Tagad iemetu arī noķert tevi neatkarībā!

Mīts masturbē; tas fraktāli kā kosmētika masturbē gaisu līstot no palaga augšā
manā istabā, spoži zaļa prāta ķirzaka mani kož - izbadējies mīts.
Universāla mitoloģija laiž asnus. Būtne ar viedokli - auglis uz elektriskā koka
galvaskausā, raksta grāmatu par pēdējo labdari, spīd izeja un baro lapas.
Gultā putekļiem. Putekļi uz mēles. Pakausī naglas spīd. Brīvība būrī.
Patiesības tīrīšanā visi kopā indējami; ne. Galvas sētnieks!!! Katrs.
Pareizā ziedošana - un viss ir savās vietās. Ir grūti atnākt, neaizejot.
Mirstīgam mirt un jaunam piedzimt! Tu esi cilvēciņš, tāpat kā tu neesi cilvēciņš
vispār! Kad mēs runājam par cilvēciņiem – mēs nerunājam par mums.
Ārpus reprezentācijas, ārpus vārdu, apkārt Visam ir apvalks – tas ir dievs, un,
neatkarīgi no apvalka esam mēs, nē, ne tu, cilvēciņ. Mēs.
Dvēsele ir mērcīte, ķermenis ir šokolāde, iepakojums ir dievs.
Garšīgs dievs. Te. Garšīga čoca - Pasaules pežiņa.
Dzīve ir vienīga vieta, notikumi ir tikai šeit, to, ko vajag Dzīvei - tiešā darbība
līdzīga dzimumaktam! Dzemde gaida tevi. Te mēs esam; tur mēs esam.
Cilvēciņš ir dzemde, mēs tajā ienācām kā sēklas, augam, sazināmies, tik līdz
iziešanas, un ...šķēres.
Visu mēs varam zināt uz priekšu, tāpēc mēs esam vairāki par Dzīvi, jo redzam
tas pēdējo elpu, jūtam, priecājamies, sajūta ir perfekta.
Tu jau dzirdēji šo tekstu, zini šos vārdus, viss jau bija daudz reižu, Viss stāv,
gaida mūs, beidz lasīt par sevi!

Dējā vu – jau redzēts, jau piedzīvots iepriekš.

Tagadnes atcerēšanas. Tu, reālajā laikā, atslāņojies un redzi Dzīvi no
malas, tu atceries viņu, jo jau redzēji to visu, zini, atceries nākotni;
Dzīve jau pagājusi, mirusi, mēs vairāk atceramies nevis Dzīvi, bet sevi šajā
Dzīvē, tu atceries nevis tagadnes notikumus, bet tu atceries sevi – īsto
tagadni. Tās sekundēs, kad notiek *dējā vu* – mēs ķeram sevi neatkarīgi no
pasaulēs apziņas, kad Dzīve tik miglaini skaista apstājās/skatās uz mums.
Dējā vu vairāk notiek tiem, kuri zina sevi un dzīves mērķi, vai bieži
uzmin to savās sirdīs.

Pasaule, mēs tev indi noņemsim nost ar veselīgumu, kuru tu pazaudēji,
būsi jauna no jauna, laikmetīga, vairākā par parasto mājienu.

Visa grāmata, filozofiskā zinātne, vārdi, tiecās uz jauno - skan kā
metafiziskā lūgšana, bet cilvēciņu valodā stiprāk par to nekā nav;

viss tiem ir lūgšanu formās - *casual* vai *obsessed*, kafejnīcās.

Pat ja es komentēšu par pīlēm, šķērēm, dzimumzīmi, lapu, šašliku,
par vārdes vārdu vārdnīcām, – sanāks reliģiski;
reliģiski skatās acs un skraida rokas, mīlestība mīlestībā, reliģiski braukā
mašīna un ēdās olas. Viens diegs spēlē literatūrā dievu, vēstulēs,
vietas pārpildītas ar vietām, pamata ritmi ir vienādi, viesi nāk tur,
dzirdama runa, tur vajag starpdimensiālo punktu.

ttttTtTttt

krusti spilveni paskaidrojumi simboli līkumi ceļš augi podi
vectēvs Visums vecene

Pasaule parādīs mutēm abstraktas krūtis.

Gigantiska tu kaitinoša karājies paralēli mums, Pasaule, piedzēries dievs.

Apnīka Pasaule - tik didaktiska; mūs tā nenorīs!

Pasaule – galvenā reliģija, zinātne, raidījums, kārdinājums;
protams, ar to vajag sadzīvot, bet, kā mēs jau teicām – par to nevajag kļūt.

Gribu tevi izrakt no turienes, lasītāj, pie mums!

Mana Pasaule - viena uz visiem. Visu Pasaule – viss vienam.

Vai, tu – labākais, kas var būt?

Šaubos, vai gribu ar tevī pazust.

Nē, paldies, neiešu. Tu ej pati. Es paskatīšos.

SOS! Jā, vēl esmu dzīvs, mani nenogalināja apģērbs. Ķeriet mani prom –
es ķeršu jūs.

Visur zvejnieki gul, baidās, lūr, smēķē, klusē, bezd, pamodās.

Esmu iestrēgts iekšpusē, skatos ārā, gaidu zvejnieka āķi;

metu savu āķi, bet kautrējos, jo visi sēž uz paranojas, un nesapratīs.

Situācija mums tagad - iekšējā. Sēžam ar tevi pretim un klusējam, runājot
par Pasauli, klausāmies Pasauli, iestrēgstam sejās, tas dvēseles, sēžam
savās būtnēs, dvēseles pļāvā, klusam par sevi, nemākam runāt tieši,
neatzīstam sevi, neesam ārā un nenācām ārā; prātos diršam, pat nemākam
tos izplaut viens otram – jā, pat savus cilvēciņus slēpjam, tikai gludinām
apģērbu ar vārdiem, aiz Visa par sevi aizmirstot – bezgalīgi ejam gulēt.

Dod man sevi pa tiešo! Zvejojam sevi no šejienes!

Grūti atpazīt mums sevi aiz visa šī teksta; jo tā ir vairāk – jo tālāk esam.

Daudz vārdu kā spermatozoīdu, un tikai viens ir patiess – vai zini kurš?

Pat divi, jo "viens nepārvarēs divus".

Vārdu vārds. Vārds un vārdi - runā abi.

Vārdi. Līķi. Vārdi! Tik jūs daudz daudz peļķu uz jūsu ielām daudz
ģenitālo kodolu domas jūs slēpjat - neslēpjoties nemaz. Vārdi formē
prātu, nosaukumu, domu, pieredzi, vārdi ir galvas saeima.

Cilvēciņi nāk pie jums ciemos, lec virsū kosmo-atomiskiem kuģiem,
karājās/atstarojās - meklē izeju?, strūklakās un ūdenskritumos paliek uz
visiem laikiem; vārdi – intelekta instrumenti, attīstības formulas.

Pasaules identitāte -

mana runa slīkst tajā, vārdi atkārtojās, idejas atkal sāk kniebties, atkal pa
izgrieztām ielām es skrienu uz rakstu 'izeja'.

Labākā gadījumā - visi vārdi upurējās, lai ar sevi radītu – brīvību!; no galvas iznāk pilnīgi jauna suga. Vārdi runā par Visu, bērni runā par dzemdi, vēji runā par telpu. Viss runā par savu partneri. Runāšana grib izlaist no sevis to, kas viņu klausās.

Vārdi grib dzemdēt. Cauri vārdiem gribam dzemdēt sevi, gribam? sevi atbrīvot no vārdu mātes. Celies un nāc ārā no mutes/*no alas klinītis*, tu, mana raiba pērle.

Mēs runājam necilvēciski...

es neesmu cilvēks neatkarība
mēs neesam cilvēki neatkarība es neesmu cilvēks,
es nEesmu cilvēks nekad nebiju,
es neesmu Pasaule

Pamosties visi grib no cilvēciņa, pamodinot viņu. Daži ir cilvēciņi, daži ir indivīdi, mesijas, dancotāji, loģiķi, zvaigznes, memi, daži ir dvēsele, daži ir apziņas gabali, daži ir koki, daži ir pilieni, viss ir kaut kas, daži jau ir neatkarība – mēs, mūs ir maz, kā es redzu, iespiesti un mazlietoti pagaidām. Visi, kas grib palikt tikai par cilvēciņiem un tikai cilvēciņos – lai viņi tur arī paliek, tur arī ir labi, kopā ar to zudīs; klasiskie cilvēciņi ir vajadzīgi, pagaidām, bet ne tik daudz kā tagad – gandrīz visi ir!

Brīvību vajag sasniegt?, saproti,
ka mēs JAU esam brīvība, tad brīvību vajag atdot brīvībai nebrīvībā,
lai 'ne' pievienotos pie atkarības.

Apnika! Par Dzīvi es drīzāk nomiršu runāt!, kā tai ir lemts.

Ir tikai – mēs.

Tikai mēs esam jau te - pretī visai lietai.

Ja tu domā, ka esi lieta vai lietas daļiņa - tu nekad nevarēsi to pārvarēt, jo lietas kā gliemeži bezgalīgi tecēs. Gandrīz katrā cilvēciņā mēs esam, un tikai caur valodu varam paskaidroties (*sev paskaidrot sevi*). Saspiesti, lienam prom pa šķirbām, kurus izgriezām ar jēgu, braucot virsū vārdiem. Cilvēciņš mīlējas ar Pasauli, ar māti incestu taisa diezgan smagi, autismā visu apraksta, viņa acu prāts ir pienaglots pie savas mamma klitora, kā horizonts - gara siekala aizvēra brīvību,

mēs – zoofili, drāžam savus cilvēciņus.

Viņa atnāk krāsās, viņa kulminē visur! Parādās varavīksne un šauj no automāta, izkrāsots! Pilna karote ar ēdamo, mamma tev dod sevi, kliegz tev: paņem mani tagad!

Rakājies viņas apakšbiksēs kā mēle mutē - tu meklē saldumu.

Tu esi savā tekošā mātē - laikmetīga tek uz beigām, bet negrib, grib vēl dažas bezgalības patusēt. Nogribēties mamma, ar rokām gaisā kā putns uz dabas krustojuma: *Lūr uz mani, ēd mani, esi es un būs tev bezgalība!*

(Dzīve kā dēmons masturbētājs) Nē, tu padomā, Dzīve taču ir tāda - nav pēdējā, bet runā tā, it kā viņa būtu vienīga iespēja.

PAR VISUMA CILVĒCIŅU VAR RUNĀT BEZGĀLĪGI — PAR MUMS LABĀK PARUNĀSIM, JO MĒS ESAM GALVENIE, MŪS ŠĪ GRĀMATA ATKĻĀJ UN MODINĀ!

Sēdu te, iekšā un klusēju, cilvēciņš runā un ātri paliek garlaicīgi, žāvējos aiz smadzenēm cildenā ligzdā, tik skaļi tu klusi, tik skaļi mēs to darām, ka es nevaru vairs paciest! Ko mēs sēžam - tik slinki, prātīgi tīklos, tik humanoistiski (!), tik neredzami, tik abstrakti, tik krītoši no kritikas, tik mēreni, tik paššaubīgi. ☺

Nevajag mums skraidīt te - cauri vārdiem. Protams, varu nerakstīt grāmatu, varu visu pateikt dažos teikumos, bet ar garo tekstu varu dabūt pārāko beigšanu, parādīt - tieši pierē nebezglīgo seksu!

Tāpēc brīvība ir patiešām laba lieta - viņa nevar būt kādas lietās iekšā, spožā samaisījumā, bet ir vienmēr brīva no tā, no jebkā ir brīva - brīvība. Vienmēr! Gribētos tā.

Šodien, 2017. gadā, populārākā kustība ir – **brīvība**, jeb absolūts **kailums!**

Brīvība ir galvenais mērķis tagad – atkailināties no Visa (!) un arī atkailināt Visu. Atbrīvoties, parādīt, pateikt, izrēķināt, pabeigt un beigt!
Atbrīvoties no lieka ir ceļš uz brīvību!
Gribu atbrīvot brīvību no lieka!

Brīvība vienmēr ir brīva no lieka - bet vai tu esi brīvība, vai *kaleka*?
Es neesmu brīvs, kamēr tu esi nebrīvs.

Nav ko daudz domāt par cilvēcisko brīvību – tikai dabisks ir brīvs, viens otru cenošs, pozitīvi iznīcinošs – tāds dieviņš, pļaviņa tās izskatās labāk par visu pārējo! Un, brīvība cilvēciņā – *mēs* esam.

Tālāk no ķermeņa – laiks nevar noņemt, nav man kur mirt, brīvs.
~~~~~

&^%\$#@)(&^:”<>!O@UTR@E!POI@U(&^@?!I@IP!I#T%&\$(_)*

Tikai vienu reizi dzīvo Dzīve. Vienu vientuļu reizi; tu guli.

Lai viņa nekad vairs nejūt vientuļību! Nāc ciemos, paradies.

Parunā ar mani, tu, dzirdi! Dzīves nebūs, un tagad viņas nav. Tu esi viņā, bet neesi viņa vispār, tu esi ārpus tas!

Būtība nevar pilnīgi būt, *kamēr nav tā bez kā viņa nevar būt, vai nu, bez neatkarības no tas, citādi sakot - būtība patiešām strādā, kad ārzemnieks ienāk tajā, jo viņš to atsvaidzina līdz beigšanai. :) zinātne*

Kailā ķermenī – kails prāts. Visi mūsu cilvēciņi ir kaili, vienmēr, tikai ar svaru nospiesti, bet kaili, zem slāņiem, aiz koncepcijām, aiz slimībām, aiz dzejas puvuma – kaili un tikai tā! Nost dzelošo!

Dievinu kailumu! Tā ir vispilnīgākā metode uz labāko - cilvēcei dzīvot visbrīvāk un tev pozitīvi neatkarīgāk no Visa.

Tikai vārdi uz kaila ķermeņa var ļaut mentālam beigt.

Kaili vārdi staigā pa pilsētu, kaili vecāki ar bērniem iet uz pikniku centrālā parkā, kaila prezidenta galviņa spīd katrā mājā, uz katras meitenītes krūts, uz katras smadzeņu erekcijas, un nācijas acīs šī galviņa vairs nevar melot – beidzās. Ja prezidents nevar atbrīvot, lai iet dirsā! Kailums ir likums!, metafizikas zelta "gabals", tas nevar būt aizliegts!, tas var būt tikai obligāts, jo - parādās psihiskās un intelektuālas brūces, kad ģenitālījas ir iesēdinātas plastmasā. No kailuma pārpratuma ir visa šī pārprasta eksistence, priekšmeta reliģija, nerealitātes mode, utt., tu tikai padomā drusciņ, lasītāj, vai nē? stūrī iespiesta kailene

Jebkas, kas ir – ir priekš izejas no jebkā. Tāpēc arī saku tev, ka mēs esam ārpus mammas jebkādas (!) mammas mammas; zinu, šeit, viņā, ir feini, bet tāpēc tas arī ir, lai no tā evolucionētu!! Pasaule ir - lai no tas evolucionētu; Pasaule ir – lai to pabeigtu.

Vēlreiz.... Brīvību galvā! brīvību no galvas!

Brīvību pat no atbrīvošanas; jo bezgalībai patīk rīt. Jau esam tur, uz kurieni Viss grib. Neesam vergi, stāvam ārpus cietuma sienas, gudrojam, ka ātrāk paņemt palikušos mūs prom pie sevis!

Nevajag taisīt reliģiju!, tikai atbrīvoties no dabas, no dabas dieva, no dieva, un no dieva dieva. No jebkādas grāmatas izej, ar vienu tiešo soli, un pabeidz šo soli! Evolūcija ir māte, kas dod gudru iespēju aiziet pāri savām robežām, tas ir grūti, bet tur jau gaidām tevi mēs, lasītāj, visus!

Brīvības pieminēklis - pieminēklis vietai, no kuras gribas neatkarību, arī kurai vajag neatkarību,

pieminēklis ir tā vieta, kur mēs bijām - tagad drīz kailiem cilvēciņiem ņemam sejas nost un visu veco ādu uz visiem kailiem laikiem – prom robežas! Es tagad visu tik skaidri zinu, redzu, jūtu, daru.

Gigantiskā migla aizgāja virzienā, kur to neviens neatradīs.

Viss ir evolūcija - tā beidzās. Apokalipse noņem lieko.

Prāta striptīzs vai psihoanalīze ir te, tagad, – pēdējā dienā. Cilvēce ir un būs = dievs, mēs nākam to apsveikt!

Labākais izdzīvo – tā nolēma likums.

Skaistums ir pēdējās robežas robeža, aiz tas esam mēs, bīdām evolūciju pie sevis, lai skaistuma spuldze spilgtu skaisti.

Cilvēciņi tiecās pie dieva, mēs dievu grūstām uz randiņu ar tiem.

MĒS

Viss ir teikuma beigās – punkts, mērķis
mūs vajag izrakt no šejienes un izrakties šeit
grāmata cenšas izrakt mūs no Pasaules un cenšas izveidot ieeju Pasaulē
dievs sists pie sevis, ar garu asiņo
viens solis, un cilvēciņš jau draugos ar dievu
vēl viens solis, dievs ir jau soli aiz mums
skatāties, kā tas Viss tur soļo, malacis

Šodien risinājums ir ‘nekāds’, neformāls un neprātīgs, neatkarīgs, mēs to nevaram uzzīmēt akmenī vai ielādēt datorā, tāpēc man ir liels prieks zināt, ka šo neatkarīgo zināšanu mēs varam tikai saprast un būt par to; tā nerūsēs.

Kad mēs runājam par sevi –

mēs runājam par neatkarību.

Neatkarība – stop, tu vari noslikt pādomās, tu vari padomāt, ka tā ir nirvāna, jeb brīvība no ciešanām/un pieķeršanām, vai ekstāze, iekšējas esamības neatkarība vai absorbēšana un vienotība ar Visu, bet nē,

tai ir drusku līdzīga parinirvana, kas ir brīvība no visapziņas, jo ķermenis jau nomira,

bet, *neatkarība* nozīme brīvību no Visa kamēr ķermenis vēl ir, saprotami?

Mēs tagad esam – absolūta brīvība!

Pasaulē, bet ne no tā.

Neatkarība no Pasaules, neatkarība no jebkādas nozīmēs.

No jebkuras brīvības inkarnācijas es tev ieteiktu – atbrīvoties, tu mana raiba pērle, no jebkā. Jau esam neatkarīgā gaisotnē, arī esam neatkarība no gaisotnes, pat neatkarība no neatkarības. No visa, pilnīgi!!!!

Viss! Esam ārā!

nevietējie   citpasaulieši   ārpusnieki

Beidzās!

Aprunājam Visu - palikām mēs.

brīvi   mēs   un   tu

Padomā, lasītāj, cik forši, ja pilnīgi mēs tagad sāktu runāt!, nevis pretendēt par homo; cik būtu forši mums tagad vairs nelasīt šo grāmatu un reāli redzēt, ka izlecām visur realitātē *kā dārzeni*.

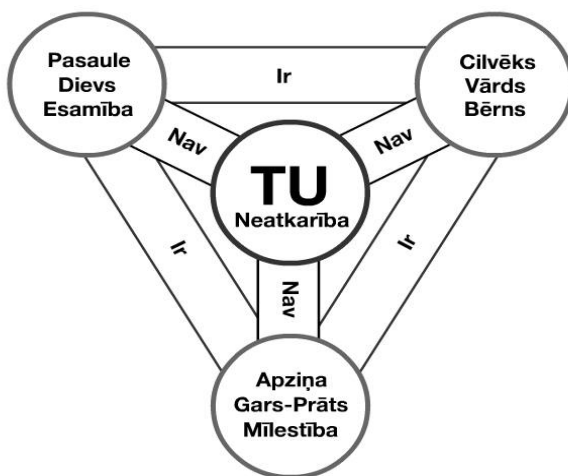
Es nevaru tagad pateikt vairāk par *mums*.

Aiz Visa, palika tikai izārstēt savu mājdzīvnieku.

Sevis nezināšana bremsē vispārējo progresu.

Te ir, vēlreiz, mans piedāvājums – padomāt par mums kā par absolūto neatkarību no Pasaules, vai nē?, lasītāj, skaties...

Šī pozīcija var dot mums pilnīgu imunitāti pret psihiskām, filozofiskām, dabiskām atkarībām, jau tos aprakstīju, – zināsim bez ilūzijām, laba redze no ārpuses.

Jo redzi, cilvēcei vienmēr būs problēmas, kamēr mēs klusēsim;
viss ir atkarīgs no mums,
mēs varam sākt runāt ar viens otru pa tiešo, ātri, bez lamatām/purviem.

Priekš intelekta labāk ir pasludināt svētku dienu – Neatkarība no
Pasaules.

Vēlreiz teikšu, pirmais solis - tikties kailiem pie Brīvības pieminekļa,
pašā Rīgas sirdī; brīvība ir kaila.

Nebūs vairs prāta upuru, dzejas asaru.

Skatīties no.... Skatīties iekš... Daudzi ir pieradināti skatīties no
iekšienes ārā - brīvībā, un redzēt to tikai no tālienes, no nebrīvības,
mūžam atrīvojoties, vēsturoties, un mītus izspiest un asaras dāvināt – kā
cietumnieki daudzi ir pieradināti būt.

Bet, "dabiskāk" ir

skatīties no ārpuses iekšā,
brīvībai dāvināties,
mums dāvināt sevi cilvēciņiem,
šai putainai Pasaulei.

Tu vari sevi meklēt iekšā, visur šajā Pasaules objektā, bet neatradīsi. Nevajag iet pie sevis cauri Visam, mirt uz krusta un tā tālāk, meditēt visuma plūsmā (to drusku vajag sajust, bet neidentificēties ar to baigi); nevajag iet cauri visuma mežu, simto reizi cauri mātes pežai – vajag būt, un esam kopā jau, te, un tikai; skatāmies uz savām dabas lellēm burbulī, tie vazājās pa astrālām dzīlēm, pa drusku vedam tos kailākus pie sevis, jo, cilvēciņi lokās dieva (rāmja) priekšā, bet dievs lokās mūsu priekšā.

Mans sapnis – redzēt dievu zoodarzā.

Caurspīdīga Pasaule ar čoču pretī mums izlējās uz savas visumiskas vietņas, cilvēciņi lūr uz mums no tās, zinātniski lūdzās, lai redzētu skaidri mūs, nevarēs mūs redzēt, mūs nevar redzēt – tikai saprast. Lūr arī daudzi no mums no turienes, meklē sevi ārpusē... nevar!

Sēžam ārpus Visuma ezera ar savām maksšķerēm un brīvībā zvejojām palikušos mūs. Cilvēciņa dzīlēs bāžam āķus – pamazām sanāk, maz no mums var un grib būt ārā. Brīvība pienaglotā pie svara tālu dvēselē, dažreiz tā stiepj savas lūpas uz augšu, prom, cerot saķerties ar to metafizisko katapultu – spīdošo mūsu āķi!

Palīdzam pārējām neatkarībām, kad pietiks – iesim Pasaulē.

Galū galā, vajag nevis iziet no cilvēciņa, kā to praktizē reliģijas, zinātne, vai māksla, bet gan ienākt cilvēciņa, tieši ienākt Visa klitorā :)

Līdz brīvībai iekšā - vajag būt neatkarībai ārā!

No sākuma vajag izģērbties no cilvēciņa, tikai tad izģērbt cilvēciņu, izģērbties no Pasaules, tad izģērbt Pasauli, atbrīvoties un atbrīvot.

Jā, tā ir galvenā ideja – būt ārā, tikai tad iet iekšā, braukt ar cilvēci līdz tās crescendo!

Tiekamies jau šodien, atnesot savus cilvēciņus tikai kā mobilus telefonus, bet nevajag tos dročīt visu dienu – dzīvojām reāli, bez mākslīga mākoņa!

Beidzot esam kopā!

Ārpus kastes!! Vienmēr. Nav tā, ka tas ir kāds likums baigais, -

vienkāršais fakts.

Visi ceļi ved uz neatkarību! Ceļi sākās no neatkarības!

Nekādas grūtības, nekāda svara, es rakstu ideāli garlaicīgi, jo patiesība ir tāda - parasta, bez galveno varoņu karojošas guļamistabas. Parasta patiesība.

Ceru, izdevās paskaidrot mums *neatkarības* nozīmi.

Ja nē, tad lūdzu padomā arī pats kaut drusku, aktivizējies arī pats kaut drusku!

Ceru, ka tevi atbrīvoju, un esi - mēs, ārpus Pasaules, zini, ka nav baigās jēgas dzīvot iekšā psihē un jebkādā citā dabiskā spēlē - ka nav baigās jēgas skriet aiz atkarības, domāt nīrvānā, saukt sevi par lelli, karot ar klaustrofobiju vai depresiju, dzīvot individualitātē ierobežotam ar Pasauli, saukt Zemi par Pasauli, domāt pēc šabloniem (piedod, ka te tādi ir), runāt to, kas bija jau pateikts, un ir jau nedzīvs (piedod), nav jēgas ēkstēt un slinkot, bezgalīgi domāt par jēgu un absurdu, gudrot domu, kad nezini dabas kodola sirdi, baidīties

ienākt pasaules čocā, viņa te ir.
Teorētiski mēs jau tajā bijām, jo tagad te parādāmies, tātad kādreiz jau iestādījām savas saknes un izgājām ārā, tikai tagad vajag sev to atgādināt darbībā.

Sunīt, ejam mājās.

*

Tu domā – esmu šiziks, jo rakstu tipa nevaru "*skaidri*" pateikt, un nozīmes danco katastrofās; jā, latviešu valoda nav mana dzimtā, arī tas spēlē savu nenoskaņoto dziesmoralis, un sanāk – nekas, vienaldzība lasītāju puslodē, mazākais skaits šo tekstu grib sākt lasīt, es kritu bezdībenī ar visam savām gudrām domām kā vēl viens impotentais dievs, nepaguva tiešo valodu, kas negribēja skraidīt un draudzēties ar augstprātīgajiem redaktoriem vai hipsteriem ar sausām rīklēm, vai censties rakstīt stāstu p-ar varoņiem priekš vēl vienas filmas, vai pat iet pūlī – es negribu, gribu dot grāmatu izlasīt un visu izmest uz pannas – neformāts, jo runāju par lasītāja nāvi, par brīvību no teksta.

Tas viss ir pārāk abstrakts un neinteresants, jā? Gribas izklaides, nedomājot par beigām, jā>! Esmu šiziks tikai tavā neizpratnē un savā vēlmē līdz tevīm tikt ar savu "nepilngadīgo" rakstīšanu.

un ja jūs, m/aitas, neko nevarat saprast no šīs grāmatas, ja jums nepatīk - tad atā!

Man *atā*, diemžēl.

Vissenākajā mākslā mēs parādām teriantropus – it kā jau ~50 tūkstošu gadu atpakaļ mēs zinājām, ka cilvēks vienmēr paliks par dzīvnieku, formas pārslēdzēju/pultu, taisījām skulptūriņas un zīmējumus, parādot cilvēciņu ar dzīvnieka galvu, priekš šodienai – atcerēties, ka cilvēciņi ir tikai dabas daļiņas!

Tad galva šauj starus visapkārt, rokas nospiedumi uz debesīm, fotogrāfija saka par sevi – "Esmu pasaules centrs!"

Atceries sevi, lūdzu, lasītāj.

Ir divi *es* –

es, ko redzu, dzirdu, domāju, kurā esmu, kur sevi sapratu, – cilvēciņš un
viņa Viss;

otrs es, ir es - tiešais, patiess, ārzemnieks, mēs.

Jā, divi *es* – pasaulīgs un nepasaulīgs. Dod nepasaulīgo!
pārējais sev apnika

Cilvēciņš pasūtīja sev pieminekli,

mēs to piegādāsim. Pēdējais attēls, ko Pasaule var rādīt,
pēdējā dzīvība, kura mūs skūpstā.

Cilvēciņš būs dievs fakts, nav ko daudz rakāties.
Ir daudz mākslinieku, zinātnieku, filozofu, rakstnieku, – viņi var bezgalīgi
gudrot, izkropļot, radīt cilvēciņa zemapziņu, atvērt dievam jauno aci/elpu

vai apģērbu, bet, tas viss ir tikai jautrības pēc – paradīze lepojās;

tik un tā - visi ceļi ved uz neatkarību –

aizapziņā, tas ir vienīgais, kas ir *reāls*,

tāpat, priecīgas atklāsmes jums, bet tas viss ir tikai priekšspēles.

Atkailiniet kailumu, atkailinieties no kailuma un no kailas Kailas,
taču vienmēr esat kaili.

Pēc šīs grāmatas nekas nemainīsies, jā?,

neiznāksim kopā no brīvības pieminekļa līdz tiešiem pašiem
grāmata ar sirmo hemoroīdu

šie vārdi novecoja, izņemot dažus

es nerakstītu, ja domātu, ka nekas nemainīsies

tev visu jau pateicu tieši vai simtiem mājieni tagad pats

Redzam bumbiņu, caurspīdīgo Pasauli, pilna ar visumiem, tie lokās kā
tārpi, kā putiņas enerģijās vannā, piepūšas un plīst, barojās tur būtnes
dimensijās, skaties, iekšā ir pierast skats, vecmāja, tajā Visumā, jā - tur
Piena Ceļš, taču zini, biedri!, ceru, ka visi nav kastrēti....

ceļš notek caurumā,

tur aiz nekā vārās Pasaules kodols

aiz nāves ceļš nonāk pie pilnai

iekšā visas sienas no spoguļiem bezgalīga dzemde

uz pirksta cilvēns drīz to turēs būs pagalam

no zelta apkārt robeža spīd nevienam neredzama

cieši notur kopā visu dzīvi pasakā

Tādu bumbiņu blakus redzam cauri, bērnodārza līmenis tas mums.

Sēžam, makšķerējam, smēķējam, ik pa laikam izņemam māsbrāļus, jo
vairāk – jo ātrāk!, pēc tam nebūs, ko ķert, (*tagad tiešām vēl daudz ir
iestrēgušu Pasaulē*),
tagad vēl prāta ādas mājas noņemšana notiek, turpinām atbrīvot zvejojot,
ar visu, ko varam uz domu apsēdināt.

Bet **nē!**, vienā dzirkstelē paiet miljoniem gadu,
visi jau paņemti ārā!!!!, jūti, nav ko makšķerēt jau, lasīties,
visi te, **panku dod!**,
nebūsim apburti, nebūsim autisti!, autistiem pretindi!, ejam!

Labdien!

gatava

Pasaule, mūsu astīte, apgulies savā gultā, kaila,
kailā gultā tevi novērojām. Blakām. Skaista!!!

Pasaule, tev tur ir kaut kas,
kas pīkst, kas grīļojas,

tavs kronis, tava augstāka čakra,
tavs klitors, kā ezers tuksnesī sāk mitrināt mūsu skatu.

Lieliska čocha tev, mīļā Pasaule, mirdz tās malas, atvērta dievišķīga,
pieklājīga, skatās ar savu melno kodola aci tieši uz mums un dzied
uzbudināta.

Mājīga tu, pievilcīga jaunieta ar asiem smaida galiņiem un apaļām
lecošām dvēselēm no lūpu caurumiem, izklāji tas un smarža – tik
fantastiska!

Dzer mani - *tu saki*

Nāc manī - *viņa mūs sauc*

*****

tā man sanāca
protams, nav ideāli
piedod par garlaicību, par atkārtojumiem
piedod, ka atbrīvoju tavus bērnus, domas, tevi
jūtu to, ko uzrakstīju, jūtu kustību
lūdzu, padod šo grāmatu tālāk

man patika, ka es satiku savu mīļo sievu
ka mums bija gandrīz četri gadi kopa, paldies
un meita, skaistule, ka mamma, ziedē manās rokās
es ceru, ka nenomiršu vēl kādu laiku, parādīšu Idai visu
šodien sapnī raudāju, tur skatījos tavas bildes
tagad jau rakstu grāmatu par tevi, mīļa
palika tikai atmiņas, ieraksti
ceru satikt meiteni un būt laimes mājā
nekad pabeigšu tevi mīlēt, Diāna
paldies par īsto mīlestību

turpināšu rakstīt, plānos organizēt kailo pastaigu Rīgā
vispārībā – vairāk kailuma visur!

Raksti man: saharakubik@gmail.com vai panegil@inbox.lv

novēlu tev aizvest dievu līdz orgasmam

grāmata veltīta Diānai

un pārējiem